

Chapter 21

พมมาดี แล้วพวกคุณล่ะ?

เสียงเพลงภายในงานเริ่มดังขึ้น

คิงส์ตันถอยห่างจากหญิงเดี่ยวประมาณครึ่งก้าว ก้มตัวลงพลง
ผายมือให้อีกฝ่าย “ไปทบทวนการเต้นรำกันสักครั้งดีไหมครับ เจียวเออร์”

หญิงเดี่ยวมองฝ่ายมือใหญ่ตรงหน้าอย่างลึกลับเล็กน้อย แต่เพียงไม่
นานก็ยื่นมือออกไป

คิงส์ตันเผยรอยยิ้มกว้าง เขาเป็นชายหนุ่มวัยใกล้สามสิบปีที่ทั้ง
รูปร่างและเต็มเปี่ยมไปด้วยกลิ่นอายบุรุษเพศอันเข้มข้น

หญิงสาวมองอาจกับหนึ่งเด็กสาวแสนสง่าตกเป็นเป้าสายตา
ของคนเกือบทั้งงาน ทันทีที่ทั้งคู่เดินไปกลางพลอร์เต้นรำ กระทั่งเสียงเพลง
เปลี่ยนไป ฝ่ายชายก็ก้มตัวลงเล็กน้อย คอยประคองคู่เต้นรำที่ตัวเล็กกว่า
ให้เคลื่อนที่ไปตามจังหวะเพลงอย่างอ่อนโยน

คนในงานต่างมองตาค้าง ภาพตรงหน้าทำให้พวกเขาตกอยู่ใน
มนตร์สะกด

ผ่านไปครู่ใหญ่หนึ่งในฝูงชนก็เอ่ยแทรกขึ้นอย่างตื่นตกใจ “เดี๋ยว...

นั่นคือดยุกคิงส์ตันแห่งเรลตันนี่!”

คนดังในวงการต่างๆ โดยเฉพาะแวดวงธุรกิจล้วนเปลี่ยนสีหน้าอย่างฉับพลัน

ดยุกคิงส์ตันแห่งเรลตัน? หรือก็คือ ‘คิงส์ตัน กอนซาเลซ’ ที่ติดอันดับหนึ่งในสามผู้ทรงอิทธิพลของโลกติดต่อกันมานานนับสิบปีคนนั้นนะหรือ

จังหวะที่คนทั้งคู่เริ่มเต็นรำช้าลง ใบหน้าหล่อเหลาอันเป็นเอกลักษณ์ที่มีปรากฏอยู่บนหน้าหนังสือพิมพ์ T ของต่างประเทศ ก็เริ่มซ้อนทับกับใบหน้าของชายที่อยู่กลางฟลอร์เต้นรำ

ตอนนี้แม้แต่ผู้มีอำนาจในภาครัฐเองก็ชะงักค้างไปแล้วเช่นกัน เพราะเรื่องที่ดยุกผู้ครอบครองเกาะ R มาปรากฏตัวในประเทศเฮยาโดยที่ไม่มีใครรู้ นั่นกลายเป็นเรื่องเล็กไปเลย เมื่อเห็นว่าคู่เต้นรำฝ่ายหญิงก็คือ ‘หลานสาว’ ของเขา!

“อาจวิน นายคุณให้พี่น้องว่าเด็กสาวที่เป็นคู่เต้นของท่านคิงส์ตันคือเด็กในบ้านเราใช่ไหม”

จ้าวใจหันไปตึงน้องชายของเขาให้ละความสนใจจากโต๊ะอาหาร แล้วหันมาดูลูกคู่เต้นรำที่เหลืออยู่คนเดียวในงาน

จ้าวจวินหันไปตามเสียงของพี่ชายแท้ๆ... จนเกือบทำช้อนในมือร่วง

“เฮ้ย นั่นหนึ่งเสี้ยวจริงๆ ด้วย”

วันนี้สองพี่น้องมาที่โรงแรม เพราะจ้าวหมาข้าวพ่อของพวกเขานั้นเป็นตัวแทนนัดเจอและลอบติดต่อกับกลุ่มพันธมิตรในสภา ถึงเรื่องที่ลุงของพวกเขาจะลงชิงตำแหน่ง ‘เลขาธิการ’ ซึ่งเป็นตำแหน่งสูงสุดของพรรค

นั่นหมายถึงตำแหน่งประธานาธิบดี... ผู้นำสูงสุดของเฮยาคนต่อไป!

ตอนนี้สมาชิกส่วนใหญ่อยู่ในโรงแรมแห่งนี้ แต่กลับไม่มีใครทราบมาก่อนเลยว่า หลานนอกสกุลนั้นอยู่ใกล้พวกเขาตัวเอง

จ้าวใจขมวดคิ้วอย่างไม่ค่อยพอใจนัก จึงให้ผู้ติดตามไปสอบถามเรื่องนี้จากผู้ที่เคยเฝ้าดูแลครอบครัวนี้อยู่ห่างๆ ก่อนจะพบว่าพวกเขา

เหล่านั้นดันถูกลวงให้ติดตามตัวปลอมเสียได้

“ใครเป็นคนทำกัน หรือว่าพวกฝ่ายใต้จะรู้เรื่องของครอบครัวอาหญิงแล้ว?”

จ้าวจวินส่ายหน้า “สายของเราไม่ได้รายงานนะพี่ มีแต่เรื่องพวกที่คาดเดาการเคลื่อนไหวของเราอยู่” ต่อให้เขาถูกจัดให้เป็นหนึ่งในกลุ่มคุณชายจอมเสเพลของเมืองหลวง แต่มีเพียงคนในบ้านเท่านั้นที่รู้ว่าเขาทำงานค่อนข้างเสี่ยงอันตรายมากที่สุด

จ้าวโจวเริ่มเบาใจ “ถ้าอย่างนั้นก็รีบติดต่อไปบอกพ่อก่อน” พุดจบ เขาก็รีบโทรศัพท์ไปแจ้งข่าวที่น่าตกใจนี้แก่คนในบ้าน

จ้าวหมาชั่วคราวพุดคุยกับสหายเก่าของพ่อและอดีตผู้ใต้บังคับบัญชาเสร็จพอดี พ่อได้ยินจากผู้ช่วยว่าลูกชายคนโตติดต่อมาเพราะเรื่องดยุกแห่งเรลตัน ที่มาเยือนเหย้าโดยไม่ได้แจ้งกำหนดการมาก่อน ก็ทำให้เขาเริ่มหวั่นวิตกขึ้นมา

“เพื่อนที่ดีของฝ่ายใต้ ทำไมไม่มาอยู่ที่นี่ได้” จ้าวหมาชั่วคราวพึมพำก่อนจะนำเรื่องนี้ไปปรึกษากับคนอื่นๆ ในห้อง

“ในบริเวณนี้ไม่มีของคนฝ่ายใต้เลยสักคน” ผู้อาวุโสคนหนึ่งจิบชาร้อนก่อนจะกล่าวต่อ “หรือให้ลูกชายของคุณไปเชิญท่านดยุกขึ้นมาก็ได้ อย่างน้อยใจเขาก็เป็นถึงคนของกระทรวงการต่างประเทศ ให้เขาเข้าไปทักทายหยั่งเชิงก่อนแล้วกัน”

จ้าวหมาชั่วคราวพยักหน้า ผู้อาวุโสอีกคนก็กล่าวขึ้น

“อีกเดี๋ยวเชิญท่านดยุกมาที่นี่ แล้วคุณเป็นคนพูดกับท่าน ส่วนพวกเราจะรอฟังอยู่ที่ห้องข้างๆ”

“ใช่ๆ ต้องถามถึงเจตนาของอีกฝ่าย”

“ทราบแล้วครับ ผมจะลองดู” จ้าวหมาชั่วคราวรับคำก่อนจะเดินไปเปิดประตูห้องข้างๆ ให้ทุกคน

เมื่อทุกคนลุกจากที่นั่งจนเหลือเพียงจ้าวหมาชั่วคราวกับคนของเขา จ้าวหมาชั่วคราวก็สั่งให้จ้าวโจวกับจ้าวจวินเข้าไปประกบดยุกคิงส์ตัน

ทว่าปลายสายกลับตอบ “แต่พ่อครับ แล้วจะทำยังไงกับหญิงเจียว

ดี”

“หนึ่งเจี๊ว? หลานคนนั้นอยู่ที่นี้ด้วยรี” จ้าวหมาชั่วคราวชื้อด้วยความตกใจ

“ใช่ครับ แล้วก็... เธอยังเป็นคู่เต็นรำของท่านดยุกด้วย” จ้าวโจวไม่กล้าบรรยายถึงสิ่งที่เขาเพิ่งสังเกตเห็นเพิ่มเติม เขาคิดว่าเหล่าคนช่างสังเกตในงานก็คงเป็นแบบเดียวกัน

สายตาของดยุกหนุ่มคนนี้ทำให้เขาอดหวั่นใจแทนเด็กสาวไม่ได้ ในฐานะผู้ชาย เขาเข้าใจความนัยที่อีกฝ่ายแสดงออกว่ากำลังหลงใหลเด็กสาว รวมไปถึงความปรารถนาที่อยากจะครอบครองหนึ่งเจี๊วของอีกฝ่ายด้วย

จ้าวโจวนึกถึงข่าวกอสทิปจากต่างประเทศ แม้ชายคนนี้จะมีฐานะดี แต่วาพตติกรรมที่เป็นข่าวฉาวโฉ่ของเขานั้นกลับทำให้ขาดความเหมาะสมกับดอกไม้ขาวดอกเล็ก ๆ ของบ้านสกุลจ้าว!

อย่างที่คาด พ่อพ่อของเขาที่มักสุภาพเคร่งขรึมได้ยืนยันว่ามีคนมาเกาะเกาะหลานสาวคนเดียวของเขา ก็ถึงกับสบถียดยาวออกมาทันที

“พ่อไม่รู้ว่ทั้งสองคนไปรู้จักกันเมื่อไหร่ แต่ไม่ว่ายังไงก็ต้องแยกพวกเขาออกจากกันให้ได้!”

แววตาของจ้าวโจวพลันกระด้างขึ้นตามแรงอารมณ์ของผู้เป็นพ่อ เพราะเขาเองก็เห็นด้วย

หนึ่งบทเพลงในงานเลี้ยงที่จัดโดยผู้กำกับไฉรุ่ยได้สร้างข่าวครึกโครมแบบลับๆ ที่เริ่มแพร่กระจายไปในหมู่ชนชั้นสูงเสียแล้ว แต่เจ้าของงานอย่างไฉรุ่ยที่ยืนอยู่ข้างๆ หนึ่งจ้าวกลับรู้สึกรื่นรมย์ยิ่งนัก

“ราวกับคู่สวรรค์สร้างเสียจริง” ไฉรุ่ยดวงแก้วไฉนินมือก่อนจะกล่าวต่อ “ดูเอานะอาจ้าว ท่วงท่าการโอบประคองและการเคลื่อนไหวของฝ่ายชายนะ แทบจะโอนอ่อนตามหนูเจี๊วไปเสียหมด ทั้งที่ส่วนสูงไม่สัมพันธ์ ช่วงขายามก้าวก็กว้างเกินไป ที่จริงหากเป็นผู้ชายทั่วไปคงจะรู้สึกอึดอัดและไม่ถนัดเป็นอย่างมาก แต่ว่าดูคู่เต็นรำของหนูเจี๊วแล้ว เขาคงเป็นสุภาพบุรุษมากเลยทีเดียว”

หนึ่งจ้าวได้ยืมที่ใจรุ่มกล้าว แต่กลับรู้สึกว่ามีอีกฝ่ายกำลังเฝ้ามากกว่า เพราะเหมือนผู้สูงวัยคนนี้จะไม่เห็นสายตาของผู้ชายคนนั้นเลยนะสิ! ชายคนนั้นจ้องพี่สาวของเขาแบบเอาเป็นเอาตายเสียขนาดนั้น คล้ายกับว่าถ้าที่นี่ไม่มีคนอื่นอยู่ด้วย พี่สาวของเขาคงจะถูกอีกฝ่ายลักพาตัวหายไปทั้งอย่างนี้!

นี่เป็นการมองที่ไม่มีมารยาทเอาเสียเลย

สีหน้าของหนึ่งจ้าวตอนนี้ซึ่งยังไม่แตกต่างจากสองพี่น้องสกุลจ้าวที่ยืนอยู่อีกด้านของงานเช่นกัน

หนึ่งเจียวรู้สึกว่ามีที่คิงส์ตันประคองแอมและกุมมือเธออยู่นั้นเหมือนคิมเหล็กร้อนฉ่า จนยากจะแกะออกจากตัวเธอได้

ถ้าเป็นเมื่อก่อน ยามที่เธอกำลังเบื่อหน่ายและได้รับข้อเสนอจากอดีตพ่อบ้านคนนี้ ให้ร่วมเดินรำในห้องโถงของบ้านหลังเล็กซึ่งเธอแยกตัวออกมาจากบ้านหลักของอดีตสามี ตอนนั้นเธอรู้สึกว่าการเดินรำกับผู้ชายนั้นเป็นเรื่องผ่อนคลายมาก เธอยังหัวเราะคิกคักเมื่อคนคนนั้นสรรหาเรื่องขบขันมาเล่าให้ฟัง โดยเฉพาะเรื่องราวโชคร้ายของพวกญาติๆ ที่เธอไม่ค่อยชอบหน้า หรือความโชคร้ายของเหล่ากรรมกรในบริษัทที่ชอบหักหน้าเธอ

พอมาขบคิดอีกทีที่คนพวกนั้นมักบอกรบอบๆ ตัวเธอเหมือนมีโรคระบาด ที่เมื่อใครเข้ามาใกล้จะประสบกับเรื่องร้ายต่างๆ นานาแบบไม่ทันได้ตั้งตัว เห็นทีว่า... คนที่รู้เรื่องนี้ดีแล้วมาเล่าให้เธอฟังบ่อยๆ นี่แหละ น่าสงสัยว่าจะเป็นต้นตอของ ‘โรคระบาด’

คนคนนี้จะทำอะไรลับหลังเธอมามากแค่ไหนกันนะ

หนึ่งเจียวตกอยู่ในภวังค์ไปครู่หนึ่ง กระทั่งเสียงเพลงกำลังเข้าสู่ช่วงสุดท้าย เธอก็กำลังใจลอยเลยเหยียบเท้าคนตรงหน้าเข้าจนได้

“คุณมักพลาดตรงนี้เสมอ เวลาที่มีเรื่องให้คิด” รองเท้าที่ขีดจนเงาวิบสุดท้ายก็ปรากฏรอยเล็กๆ ขึ้นมา

หนึ่งเจียวรีบตั้งสติก่อนจะเอ่ยต่อ “แต่ว่าปกตินายจะชักเท้าออก

ทันไม่ใช่เหรอ”

“คุณจำได้” รอยยิ้มยังคงค้างอยู่ที่มุมปากของคิงส์ตัน

“...”

ดูเหมือนว่าชายหนุ่มผู้เคยสุขภาพและเจียมตัวสมัยก่อนจะเปลี่ยนไปมาก จนถึงขนาดที่กล้าหยอกล้อเธอยามที่เธอเผลอได้แล้ว

คิงส์ตันมองใบหน้าของหญิงเจียวอย่างไม้อาจหักห้ามใจได้ ทว่าเสียงของโนอาห์ยังคงย่ำเตือนถึงผู้ประสงค์ร้ายที่มุ่งตรงมาหาเขา และยังมีกลุ่มคนสกุลจ้าวอยู่ที่นั่นอีกด้วย

“เจียวเออร์ คุณเป็นเหลนของจ้าวจินผิง ผู้นำสกุลคนปัจจุบันของสกุลจ้าวสินะ” นี่ไม่ใช่คำถาม แต่เป็นคำพูดที่บ่งบอกถึงความแน่ใจ

หญิงเจียวเงยหน้าขึ้นมองคิงส์ตัน

“นายรู้แล้ว?”

“ปราสาทของผมตั้งอยู่บนเกาะ R นะ” เขาบอกอ้อมๆ “เมื่อวันก่อน... คนของผมที่เดินทางไปยังจิวจิวเผลอปะทะกับพวกคนของฝ่ายเหนือเข้า รู้ไหมว่าทำไม” ไม่เพียงแต่พูดเท่านั้น คิงส์ตันยังโน้มใบหน้าลงจนหน้าผากของทั้งสองแตะกัน

เสียงเตือนของโนอาห์ดังขึ้นในหัวของเขา เป็นสัญญาณเตือนความมุ่งร้ายของใครบางคนภายในงานอีกระลอก เขาแยกแยะได้ทันทีว่าใครไม่ชอบเขาหรือใครไม่ชอบผู้หญิงของเขา ดวงตาของเขาเข้มขึ้นเล็กน้อย

คนที่ไม่ชอบเขาเป็นเพราะคนกลุ่มนั้นมองผู้หญิงของเขาเป็นคนสำคัญ แต่สำหรับคนที่ไม่ชอบคนตรงหน้า...

หญิงเจียวไม่ได้สังเกตเห็นความผิดปกติของคิงส์ตัน “หรือว่าธนาคารนั้น...”

เธอยังพูดไม่ทันจบ พริบตาเดียวโนอาห์ของเธอก็ส่งกลุ่มข้อมูลขนาดใหญ่มาให้

ฝ่ายเหนือ ฝ่ายกลาง และฝ่ายใต้ สามชั่วอานาจทางการเมืองในพรรคของผู้ปกครองประเทศ หลังประตู่วังหลวงแห่งเหยาถูกปิดตาย จาก

นั่นก็เปลี่ยนระบอบการปกครองชาติ

ฝ่ายเหนือ นำโดยสกุลจ้าวเป็นหลัก ซึ่งประกอบไปด้วยกลุ่มทหารชายแดนและทหารอาสาที่เป็นประชาชนในช่วงสงครามล้มอำนาจ เรียกว่าได้ว่าเป็นคนส่วนใหญ่ที่มีรากฐานมาจากประชาชนทั่วไป ฝ่ายนี้มีคนมากถึงสองในห้าของทั้งสามฝ่าย แต่เมื่อผู้นำฝ่ายอย่างจ้าวจิ้นผิงหันหลังให้การเมือง ในเวลาต่อมาพวกเขา ก็หยุดเคลื่อนไหว และก้าวไปสู่ความเป็นกลางทางการเมืองในที่สุด ซึ่งทำให้อีกสองฝ่ายวางใจ ทั้งยังมองข้ามการไต่ไปสู่ตำแหน่งสูงของสกุลจ้าว

ส่วนฝ่ายกลางนั้น แต่เดิมเป็นชนชั้นปกครองในอดีตสมัยที่ราชวงศ์ยังไม่ถูกล้มล้าง ทั้งคร่ำครึและค่อนข้างหยิ่งยโส กลุ่มนี้มักเป็นสกุลใหญ่ที่กระจุกตัวอยู่ในเมืองหลวง กลายเป็นพวกที่ยึดฐานะใกล้เคียงมังกรในอดีตไปแล้ว

แต่ฝ่ายที่นากลับที่สุดคือฝ่ายใต้ ที่คละทั้งฝ่ายเหนือและฝ่ายกลาง โดยมีนายทหารชั้นผู้ใหญ่ที่อยู่ในระดับใกล้เคียงกับจ้าวจิ้นผิงหลายคน ทั้งยังมีกองทัพขนาดใหญ่ นอกจากนี้ยังมีกลุ่มขุนนางผู้มีอิทธิพลที่มีประวัติมาอย่างยาวนานในอดีตพวกนั้นด้วย

คนฝ่ายนี้มีจำนวนไม่น้อยเลย ในช่วงที่ราชวงศ์ล่มสลาย พวกเขาเป็นชนกลุ่มแรกที่ลุกขึ้นมาปฏิวัติเพื่อเปลี่ยนแปลงการปกครอง เลยมีช่วงเวลาให้พวกเขาวางรากฐานอำนาจอยู่ช่วงหนึ่ง กระทั่งเกิดฝ่ายเหนือและฝ่ายกลางขึ้นมา

สาเหตุที่พวกเขาลงมือได้เร็วเพราะต่างก็รวมหัวกันล้มราชวงศ์มานานแล้ว นอกในประสาน สงครามภายในเหยาที่ชักนำกองทัพต่างชาติเข้ามารุกรานส่วนหนึ่งก็มาจากคนของฝ่ายนี้

แต่น่าเสียดายที่แผนพิฆาตเพราะการแทรกแซงของฝ่ายเหนือ และท่าทีของกษัตริย์จากประเทศ D ที่ได้สั่งให้ปล่อยมือจากดินแดนทองคำแห่งนี้ไป ก็เลยทำให้พวกเขาพลาดหวังจากการเปลี่ยนชื่อราชวงศ์ และไม่ได้รับสิทธิ์ขาดในการปกครองประเทศนี้

ตอนนี้สิ่งที่ทำให้พวกเขากังวลก็คือ ความจริงเบื้องหลังที่แอบซ่อน

อยู่ในสงครามครั้งนั้น... ซึ่งเป็นดั่งระเบิดที่รุดคอพวกเขา หากวันใดที่ป้อม
กดอยู่ในมือของฝ่ายอื่น ศีรษะกับร่างก็คงจะถูกแยกออกจากกัน

ฉะนั้นการตามล่าจ้าวผิงซิวจึงเป็นภารกิจสำคัญของพวกเขามา
จนถึงวันนี้!

หนิงเจียวยังคงมองตาคิงส์ตัน เพราะสมองอยู่ในช่วงที่กำลังย่อย
ข้อมูลเลยไม่รู้ว่าเพลงจบตั้งแต่เมื่อไร และไม่รู้ตัวว่ากำลังถูกพาไปหลบ
อยู่ตรงมุมหนึ่ง กระทั่งเธอรู้สึกได้ว่ามือของคิงส์ตันกำลังลากผ่านแผ่นหลัง
ของเธออย่างแผ่วเบา

หนิงเจียวเผยสีหน้าดุตัน “เอามือออกไปเลยนะ!”

คิงส์ตันรีบขมู่มือขึ้นทั้งสองข้างในท่ายอมแพ้ พร้อมกับเผยรอยยิ้ม
บาง

“โอเค ผมฟังคุณแล้ว”

ครั้นเห็นคนตรงหน้าเปิดตากลมโตวาววับ ซึ่งดูน่ารักมากกว่าน่า
กลัวแล้ว ภาพรางเลือนของเจ้าแม่อ้วนที่คริสเลี้ยงเอาไว้แทนเขาก็ผุดขึ้น
มาในหัว

หนิงจ้าวไม่แน่ใจว่าผู้ชายคนนั้นลวนลามอะไรพี่สาวของเขาหรือ
เปล่า หลังจากที่ได้เห็นรำเพลงแรกจบไปแล้ว กระทั่งได้ยินเสียงหนิงเจียว
เอ่ยปรามอีกฝ่าย เขาก็ยังทำหน้าที่บั้งตึง แล้วรีบเดินแทรกเข้าไปตรงกลาง
ระหว่างทั้งสองคน

“คุณครับ กรุณาให้เกียรติพี่สาวของผมด้วย”

“โอ้” คิงส์ตันยินยอมถอยออกไปก้าวหนึ่งแต่โดยดี ก่อนจะเหลือบ
ตามองน้องชายคนใหม่ของหนิงเจียวในโลกนี้

“สวัสดิ์คุณหนิงจ้าว” รอยยิ้มอ่อนโยนที่มีแต่เดิมของคิงส์ตันพลัน
แปรเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มตามมารยาทที่ดูจอมปลอมไม่น้อย

“ในที่สุดคุณก็มารับเธอ เพราะตอนนี้เป็นเวลาที่คุณควรจะ
กลับบ้านได้แล้ว”

หนิงจ้าวเตรียมเข้ามาปะทะเต็มที่ แต่ดันมาเจอปฏิกริยาเช่นนี้ก็
เลยนิ่งอึ้ง “เอ่อ... ไซ่ พวกเราจะไปกันแล้ว...”

“ตอนเดินออกไปก็ระวังตัวหน่อย อย่าให้คนแปลกหน้ามารังตัวเอาไว้ หรือติดตามใครคนอื่นไปโดยที่ไม่รู้จัก อ้อ... ทางที่ดี เชื่อกันที่สาวจนกว่าจะกลับถึงบ้าน น่าจะเป็นทางเลือกที่ถูกต้อง”

พอกล่าวจบคิงส์ตันก็หันไปหาอีกสองคนที่เดินเข้ามาใกล้ พร้อมกับรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยมารยาท ขณะเดียวกันกลุ่มข้อมูลบางส่วนก็ถูกส่งไปยังหนึ่งเจิวอีกระลอก

“ท่านดยุกคิงส์ตัน ได้พบกันอีกแล้วนะครับ”

“คุณชายสกุลจ้าวนี่เอง” คิงส์ตันเอ่ยพร้อมกับโบกมือไม่ให้คนของเขาเข้ามาขัดขวาง “อาการของคุณพ่อคุณเป็นอย่างไรบ้างครับ น่าเสียดายที่เวลานั้นผมติดธุระสำคัญ ไม่อย่างนั้นก็คงให้คนของผมช่วยเหลือในการสอบสวนเรื่องนี้แทนเจ้าหน้าที่ในท้องถิ่น มิเช่นนั้นเรื่องคงไม่คาราคาซังมาจนถึงตอนนี้”

พอเอ่ยเรื่องนี้ขึ้นมา สองพี่น้องจ้าวโจวกับจ้าวจวินก็มีสีหน้ายิ้มแย้มทันที

เดิมจ้าวโจวอยากจะหาทางหยั่งเชิงเกี่ยวกับการมาถึงของอีกฝ่าย แต่พออีกฝ่ายเอ่ยเรื่องที่พ่อของเขาถูกคนลอบฆ่าบนเกาะ R แล้ว เขาก็คงทำที่เป็นไม่สนใจเรื่องนี้ไม่ได้ “เรื่องนี้... โชคดีที่คุณพ่อของผมไม่เป็นอะไร แต่ว่าเรื่องการตามหาคนร้ายนั้นดูเหมือนจะยังไม่คืบหน้า” เมื่อต้องมาพูดคุยเรื่องนี้กับผู้ต้องสงสัยอีกรายที่อาจคอยช่วยเหลือผู้ร้ายตัวจริง เขาก็รู้สึกอึดอัดขึ้นมาไม่น้อย

ขณะที่พูดสายตาก็เบนไปมองหลานๆ พลังคิดว่าเด็กสองคนนี้ช่างเหมือนกับอาหญิงและอาเขยของเขาเสียจริง

จ้าวโจวมองแบบผ่านๆ เพียงแวบเดียวก็ละสายตา จากนั้นก็กล่าวต่อ “ตอนนี้คุณพ่อของผมก็อยู่ที่นี้ด้วย ไม่ทราบว่าคุณดยุกจะให้เกียรติพวกเราเลี้ยงเครื่องดื่มท่านสักแก้วได้หรือไม่ครับ ทางผมจะได้เตรียมการต้อนรับเพื่อที่ท่านจะได้รับความสะดวกในยามที่กำลัง ‘พักผ่อน’ อยู่ในประเทศของเรา”

“ดีเลยครับที่ท่านรัฐมนตรีอยู่ที่นี้พอดี เพราะวันนี้ผมเอาความคืบ

หน้าของคดียลอบสังหารมาให้ท่านด้วย” สีหน้ายินดีของคิงส์ตันเผยออกมาได้อย่างพอเหมาะ ก่อนที่จะหันไปสบตากับหญิงเงี้ยวที่กำลังสำรวจ ‘น้ำสาม’ ที่ยังหนุ่มแน่นอย่างนึกสนใจ

จ้าวจวินที่เคยพบเด็กสองคนนี้มีท่าทีว่าอุ่น เพราะไม่ทราบว่าจะหาช่องว่างหักทลายเด็กทั้งสองพร้อมกับแนะนำพี่ชายของเขา และแยกบุคคลอันตรงหน้าออกจากทั้งสองคนได้อย่างไร

แต่หญิงเงี้ยวกลับเห็นเขาแล้ว “อ้าว ฉันจำคุณได้ค่ะ คุณคือคุณจ้าวจวินใช่ไหมคะ”

“ใช่ๆ น้า... ฉันว่าจะหักเธอสักพักแล้ว เป็นยังไง สบายดีใช่ไหม” จ้าวจวินที่ครุ่นคิดเรื่องหลานนอกสกุลคนนี้มีมาตลอดเกือบจะเก็บอาการเอาไว้ไม่อยู่

หญิงเงี้ยวเองก็เคารพนบนอบญาติฝั่งคุณยายมากขึ้น จึงเปลี่ยนสรรพนามแทนตัวเองเพื่อให้รู้สึกใกล้ชิดขึ้นมาอีกหน่อย “สบายดีค่ะ อ้อ แล้วก็พี่น้องชายของหนู เจียนหญิงจ้าวค่ะ อายุน้อยกว่าหนูหนึ่งปี” เธอกล่าวพลางกระตุกแขนน้องชาย

หญิงจ้าวแอบขมวดคิ้ว ‘ทำไมมีคนแปลกหน้ามาเกาะเกาะพี่เพิ่มอีกแล้ว’ เขาคิดอย่างหงุดหงิดใจจนกระทั่งหญิงเงี้ยวแนะนำเพิ่มเติม

“เจ้าหน้าที่ท่านนี้ให้การช่วยเหลือเรื่องคดีที่คุณพ่อของเรามีเรื่องกับสกุลฟานยังไงล่ะ”

“อ้อ สวัสดีครับ ต้องขอบคุณมากๆ เลยสำหรับความช่วยเหลือของคุณ” หญิงจ้าวเปลี่ยนสีหน้าเป็นยิ้มแย้ม ก่อนจะก้มศีรษะทำความเคารพ

ทว่าจ้าวจวินกลับทำท่าชะงัก และคิงส์ตันเองก็ยังมีรอยยิ้มมากขึ้นด้วย

“เจ้าหนุ่ม อย่าได้ทรมานพวกเขาด้วยสีหน้าเช่นนั้นเลย”

“ครับ?”

หญิงจ้าวเงยหน้าขึ้นมองผู้ชายที่พี่สาวยังไม่แม้แต่จะแนะนำให้เขาได้รู้จักเลยด้วยซ้ำ

เอ? แต่คนที่เดินตามเจ้าหน้าที่จ้าวเรียกผู้ชายคนนี้ว่า... ดยุกคิงส์ตัน?!

“อะแอมม์ ฉันเป็นพี่ชายของจ้าวจวิน ชื่อจ้าวโจว พวกเขาเรียกฉันว่าน่าใจวกี่ได้” จ้าวโจวเอ่ยแทรกขึ้น เพราะเขาเองก็อยากรู้จักเด็กสองคนนี้ “ตอนนี้ไม่เหมาะที่จะพูดคุยกัน เอาไว้คราวหน้าฉันจะพาพวกเขาไปกินไอศกรีม โอเคไหม”

“...”

หญิงจ้าวรู้สึกหวาดระแวงขึ้นอีกครั้ง ขณะที่จ้าวจวินแทบจะยกมือขึ้นก่ายหน้าผาก

“พี่ครับ! พี่ไม่สามารถซื้อใจเด็กรุ่นหลานทุกคนด้วยการยึดของหวานใส่มือพวกเขา!”

ถ้าคุณกรณีไม่อยู่ตรงหน้า เขาก็คงเปิดคอร์สอบรมการเอาใจเด็กวัยรุ่นให้พี่ชาย

ครั้นเห็นบรรยากาศเปลี่ยนไป จ้าวโจวถึงได้เข้าใจว่าเพิ่งพูดอะไรที่ไม่เข้าท่าออกมา

จ้าวโจวกระแอมก่อนจะเอ่ยเชิญดยุกคิงส์ตันให้ไปยังห้องรับรองซึ่งพ่อของเขาได้จองไว้ด้วยสีหน้าจริงจัง “ถ้าอย่างไรก็เรียนเชิญท่านดยุกนะครับ เดี่ยวผมจะนำทางไปเอง”

ในฐานะที่เขาทำงานเป็นเลขาธิการในกระทรวงการต่างประเทศมานาน จึงสามารถปรับสีหน้าได้อย่างว่องไว และทำท่าไม่รู้ไม่เห็นได้อย่างชำนาญชำนาญ

คิงส์ตันทอดสายตามองหญิงเงี้ยวอยู่สักพักใหญ่ “คุณคงจะไปด้วยใช่ไหม”

หญิงเงี้ยวสงส่ายตาเดือนกลับไป คิงส์ตันจึงยกมือขึ้นสองข้างอย่างยอมจำนน ก่อนจะเดินตามสองพี่น้องสกุลจ้าวไปยังชั้นบนแต่โดยดีท่ามกลางความสงสัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองคน

ระหว่างนั้นจ้าวจวินที่เดินตามหลังคนอื่นๆ ก็แอบเอ่ยเตือนหญิงเงี้ยวเสียงเบา “ผู้ชายคนนี้... เจ้าชู้มาก น่าจวินขอเตือนว่าเขาไม่เหมาะ

ที่เธอจะพอใจให้หรือก”

เขากล้าเตือนแบบนี้เพราะเคยถูกตัวร้ายเดินห่างไปไกลแล้ว ความจริงถ้าแขกคนสำคัญไม่มายุ่งวุ่นวายกับเด็กในบ้านตัวเอง เขาก็คงไม่กล้าทำแบบนี้หรือก!

หญิงเจียวเผยรอยยิ้มก่อนจะพยักหน้าให้อีกฝ่าย “ขอบคุณที่เตือนนะคะน้ำจวิน...”

กล่าวจบไม่ทันไร โนอาห์ก็แจ้งเข้ามา ‘ค่าความเป็นศัตรูต่อโลกของโฮสต์ผู้สร้างเพิ่มขึ้น 1%’

“...แต่ที่จริงพวกข่าวส่วนมากก็มาจากการให้ข่าวของคู่อริฝ่ายเดียว หรือมาจากปลายปากกาสื่อทั้งนั้นเลยนะคะ ถ้าลองหาข่าวดีๆ แล้วน้อยครั้งมากที่เธอจะออกมาให้ข่าวหรือให้สัมภาษณ์ พอเขาไม่ออกมาแก้ข่าว คนเขียนข่าวก็รู้สึกว่าจะต้องอีกฝ่ายได้ จนผ่านไปหลายปี ข่าวก็เลยยิ่งลึกลับรุนแรงมากขึ้นเพราะต้องการสร้างความน่าสนใจ ฉะนั้นคุณน้ำคะ ไม่แน่ว่าข่าวที่คุณนำอ่านมาอาจเชื่อถือไม่ได้เลยด้วยซ้ำนะคะ” หญิงเจียวรีบแก้ตัวให้อีกฝ่ายเท่าที่จะนึกออกทันที

จ้าวจวินฟังแล้วก็สะท้อนใจที่หลานสาวหน้ามิดตามัวไปเสียแล้ว แต่เพราะเขาโดนเรียกให้เดินตามไป จึงจำต้องเดินคอคดแยกออกไปจากหญิงเจียวทั้งที่ยังคุ้ยกันค้างคา

‘ถึงวัยต่อต้านกันแล้วหรือหรือ หรือว่าจะเป็นเพราะเด็กสาวสมัยนี้ชอบผู้ชายอันตรายกันแน่?’

เมื่อประตูลิฟต์เปิดออก สองพี่น้องสกุลจ้าวก็เดินออกมา ก่อนแล้วตามติดมาด้วยร่างสูงของคิงส์ตัน จากนั้นกลุ่มชายฉกรรจ์ในชุดสูทดำอีกห้าคนก็เดินตามหลังผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสามออกมาจากลิฟต์

โดยฝั่งซ้ายสามคนเป็นคนของคิงส์ตัน และอีกสองคนที่อยู่ทางขวาเป็นคนของสกุลจ้าว

จ้าวจวินค่อนข้างสนใจบอดีการ์ดของดยุกหนุ่มคนนี้มาก เพราะในรายงานที่เขาเคยอ่าน คนพวกนี้ล้วนเป็นมือดีที่ลาออกจากกองทัพใน

ประเทศ D อันมีชื่อเสียง ก่อนจะมาสร้างชื่ออยู่ในโลกเบื้องหลังภายใต้ ปีกเหล็กของชายที่เป็นเจ้านายนี้เอง

ราวกับคิงส์ตันล่วงรู้อยู่ก่อนแล้วว่าคนสกุลจ้าวรออยู่ในห้องไหน จึงได้หยุดฝีเท้าเยื้องกับประตูบานนั้นพอดี

จ้าวโจวรู้สึกเครียดขึ้นมา ก่อนจะปิดความรู้สึกนั้นทิ้งแล้วรีบกล่าว “ทางนี้ครับท่านดยุก”

จ้าวโจวกล่าวเชิญแขก ขณะที่จ้าวจวินเป็นฝ่ายเคาะประตูเพื่อส่ง สัญญาณให้คนที่อยู่ในห้องรู้ว่าท่านดยุกมาถึงที่หมายแล้ว

“มากับฉันคนหนึ่ง ส่วนอีกสองคนรออยู่ที่นี้” คิงส์ตันหันไปเฝ้ากับ คนของเขา ขณะที่เอามือล้วงกระเป๋าทางเกง

ท่าที่สบายๆ ของอีกฝ่ายทำให้หางตาของจ้าวโจวกระตุก และยังมีเรื่องที่ถูกฝ่ายลวนลามหลานสาวของเขาต่อหน้าต่อตา เขาก็ยิ่งรู้สึกไม่ค่อยดีกับคนคนนั้นมากขึ้น ทว่าด้วยอำนาจของอีกฝ่าย และเพื่อเป็นการ รักษาamarยาทอันดีในฐานะเจ้าหน้าที่บ้านเมือง เขาจึงยังคงรักษาสีหน้า ยิ้มแย้มเอาไว้ ก่อนจะตัดสินใจให้คนของเขาพาคนของอีกฝ่ายไปพักใน ห้องที่อยู่ตรงกันข้าม

จ้าวจวินเคาะประตูเรียกคนที่อยู่ด้านในไม่นาน ผู้ติดตามอาวุโส ของจ้าวหม่าซวกก็เป็นฝ่ายเดินมาเปิดประตูต้อนรับพวกเขาด้วยสีหน้าซึ่งขัง ก่อนที่สีหน้าจะยิ่งตึงเครียดมากขึ้น เมื่อเขาหันไปเห็นรอยยิ้มที่มุมปาก ของแขกผู้ทรงอำนาจซึ่งถูกบังคับให้มากลายๆ

“ท่านดยุกคิงส์ตัน เชิญครับ”

เขาเบี่ยงตัวให้แขกเดินเข้าไปก่อน แล้วจึงเดินตามไปพร้อมกับ ลูกชายของนายท่านรอง

คิงส์ตันเดินผ่านเข้าไปถึงโซนห้องรับแขกหรูหราที่เห็นวิวยามค่ำคืน แบบพาโนรามา ในห้องนี้มีสิ่งอำนวยความสะดวกมากมายคล้ายคลับ ของชนชั้นสูง มีทั้งโซฟาขนาดใหญ่ซึ่งนั่งได้ราวสิบคน มีโต๊ะสนุกเกอร์ มี แกรนด์เปียโน และมีกระถางบาร์ส่วนตัวพร้อมอุปกรณ์เสิร์ฟสรรพ

สกุลจ้าวมีทรัพย์สินสมบัติที่สั่งสมมาตั้งแต่บรรพบุรุษ ย้อนกลับไป

ตั้งแต่สมัยยังเป็นขุนนาง คงถูกเก็บรักษา สืบทอด และสั่งสมเพิ่มพูนขึ้นมาทุกรุ่น สกุลแบบนี้จะไม่รอดจากช่วงเปลี่ยนการปกครองอย่างแน่นอนได้อย่างไร เขาจึงรู้สึกวางใจมากขึ้นที่หนึ่งเจียวมีญาติเช่นนี้ ดียิ่งกว่าครอบครัวจากชาติก่อนที่เธอเติบโตขึ้นมา

ตอนที่เดินเข้ามาถึงกลางห้อง คิงส์ตันไม่ได้กวาดตาสำรวจ แต่ก็พอจะเดาได้ว่า ‘แขกที่แท้จริง’ ของจ้าวหมาชั่วคราวนี้น่าจะแอบดักฟังอยู่ที่ห้องพักผ่อนเล็กด้านข้างเป็นแน่

โชคร้ายที่ก่อนหน้านี้เขาเบื่อนายโลกใบนี้มากเกินไปสักหน่อย จึงเผลอไปสร้างตัวยุ่งยากที่เป็นศัตรูกับสกุลจ้าว ซึ่งเป็นครอบครัวของว่าที่ภรรยาไปเสียได้ ช่างผิดพลาดและน่ารำคาญเสียจริง

จ้าวหมาชั่วคราวขึ้นยืนทันทีที่คิงส์ตันเดินเข้ามา ก่อนจะเป็นฝ่ายเริ่มเดินเข้าไปหาแขกอีกสองสามก้าวอย่างให้เกียรติ แล้วจึงยื่นมือออกไป

“ท่านดยุกแห่งเรลดัน นานแล้วที่ไม่ได้พบท่าน”

คิงส์ตันมองมือของอีกฝ่ายอย่างมีนัยบางอย่างเพียงแวบเดียวก็ยื่นมือออกไปจับ

“เช่นกันครับท่านรัฐมนตรี ตอนนี้อาการบาดเจ็บของคุณเป็นอย่างไรบ้าง”

มุมปากของจ้าวหมาชั่วคราวกระตุกเล็กน้อย ในใจก็สับสนดำทั้งที่ยังยิ้ม เหตุเกิดในถิ่นของนายท่านใหญ่ต่างชาติผู้นี้ทั้งนั้น ไม่ใช่เจ้าตัวจะรู้คำตอบทุกอย่างได้อยู่แล้วหรืออย่างไร

แต่คิงส์ตันคล้ายกับอ่านใจได้ “วันนี้พอดีผมเอาความคืบหน้าของคดีที่คุณถูกลอบสังหารมาให้ อาจใช้เวลานานสักหน่อย แต่สุดท้ายก็ได้ชื่อของตัวการแล้ว”

“จริงหรือครับ”

จ้าวใจวอดตามขึ้นมาไม่ได้ ทำเอาจ้าวหมาชั่วคราวหันไปถลึงตาใส่ จนพวกเขาจำต้องถอยไปอีกหนึ่งก้าว

“อ้อ แม้แต่คนร้ายที่คุณต้องการก็ถูกลากตัวมาที่นี่ด้วย” คิงส์ตันเอ่ยต่อ “คุณคิดว่าผมควรทำอะไรกับเขาต่อจากนี้ดีครับ ท่านรัฐมนตรี

จ้าว”

เมื่อได้ยินว่าหาข้อมูลมาได้ก็ยังไม่เท่าไร เพราะอีกฝ่ายน่าจะรู้เรื่องในเวลาไล่เลี่ยกัน แต่พอบอกว่า “...คนร้ายที่คุณต้องการก็ถูกลากตัวมาที่นี่ด้วย”

นะ...นี่นับว่าเร็วเกินไปแล้ว!

ทุกคนในห้องนอกเหนือจากคนของคิงส์ตันคิดตรงกัน

เหตุการณ์ลอบทำร้ายนั้นเกิดขึ้นไม่ถึงครึ่งเดือนเลยด้วยซ้ำ แต่สำหรับเกาะกลางทะเลที่เต็มไปด้วยอสรพิษและมังกรเดินเบียดเสียดบนถนน นายเหนือหัวของเกาะกลับยื่นมือลงไปแหวกกลุ่มคนพวกนั้น แล้วจับคนร้ายที่มีค่าหัวสูงลิบลิว แม้แต่สายลับมือดีของบางประเทศซึ่งขึ้นชื่อว่าฝึกคนได้โหดร้ายแบบสุดขีดก็ยังจับตัวกลับไปไม่ได้เลย!

คนคนนี้... แท้จริงแล้วเป็นคนที่เกี่ยวข้องกับหรือรู้เห็นมาแต่ต้น จึงจับตัวมาได้ง่ายดาย หรือว่าไม่รู้ไม่เห็น แล้วใช้ความสามารถในการจับคนมามอบให้เจ้าทุกขถึงที่ได้กันแน่

ในฐานะลูกผู้ชายสกุลจ้าว จ้าวจวินรู้ข่าวภายในมานานแล้วว่าหัวหน้าของคนร้ายกลุ่มนี้เรียกได้ว่าเป็นระดับผู้ก่อการร้ายข้ามชาติ ที่มีความสามารถพิเศษในการดำดินและลงทะเลหนีหายไปได้ในพริบตา ซึ่งทำให้ความคิดของจ้าวจวินเอนเฉียงและสงสัยในตำแหน่งที่ดยุกหนุ่มคนนี้เลือกยื่น และนั่นก็ไม่แตกต่างจากสิ่งที่พ่อของเขากำลังคิด

‘ไม่ใช่ว่าคนผู้นี้มีความสัมพันธ์ที่ค่อนข้างดีกับพวกฝ่ายใต้หรือหรือ’

หลายคนกำลังวุ่นวายใจอย่างหนัก และพวกเขาก็แอบหวังอยู่ลึกๆ ด้วยเช่นกัน

กำลังและอิทธิพลของคนคนนี้ไม่ใช่สิ่งที่ควรจะมีมองข้ามไปได้!

“ท่านรัฐมนตรีจ้าว?”

“เรียกผมว่าหมาตัวก็ได้ครับท่าน”

จ้าวหมาตัวยังคงระงับตัวทันทีที่เห็นรอยยิ้มสุภาพของคิงส์ตัน ที่ตอนนี้ชักจะไม่น่ามองเช่นเดิมแล้ว หลังจากที่เขาเผยให้เห็นความต่างและ

ความร้ายกาจในระดับที่กองกำลังมือดีของประเทศเหยา ก็คงจัดการเองไม่ได้เช่นนี้

ดยุกคนนี้กับผู้นำฝ่ายใต้วางตัวและสร้างรอยยิ้มจอมปลอมได้เหมือนคนอบอุ้มมาก เดิมทีคิดว่าชายหนุ่มที่อายุไม่ห่างจากลูกชายคนเล็กมากน่าจะยังมีเขี้ยวเล็บไม่มากพอ... แต่ที่จริงแล้วไม่ใช่ บอกตามตรงว่า หากดูจากบรรยวากาศกตสันและแววตาที่น่าขนลุกนั้น ดยุกคิงส์ตันอาจจะน่ากลัวกว่าผู้นำฝ่ายใต้ในตอนนั้นเสียอีก

คิงส์ตันพยักหน้าให้อย่างเป็นทางการเป็นกันเอง ก่อนจะเปลี่ยนจากภาษาต่างชาติที่พูดคุยอยู่เป็นภาษาเหยาอย่างที่มีสำเนียงถูกต้องและชัดเจน จนเจ้าของภาษาต่างพากันตะลึง

“คุณเองก็เรียกผมว่าคิงส์ตันได้เลยนะครับ โดยไม่ต้องใช้คำพูดสุภาพกับผมเกินไป” เขาเอ่ยออกมา ก่อนตามด้วยประโยคที่น่าเหลือเชื่อกว่านั้นอีก “หรือ... ในฐานะที่คุณอาวุโสกว่า จะให้ผมเรียกคุณว่าคุณตาดีไหมครับ”

แผ่นหลังของจ้าวหมาชิวเย็นเฉียบ ใครจะกล้านับญาติกับเชื้อพระวงศ์ของหนึ่งในประเทศมหาอำนาจกันเล่า!

“ท่านคิงส์ตันใช้ภาษาเหยาได้ดีมากครับ แต่ว่าการใช้สรรพนามนั้น... คุณจะใช้ผิดไปสักหน่อย” เขาเผยรอยยิ้มผิดเพี้ยนออกมาอย่างหาได้ยากที่เขาจะยิ้มแบบนี้ จากนั้นเขาก็ผายมือไปทางโซฟา “พวกเราเย็นกันนานแล้ว ไปนั่งก่อนเถอะครับ เดี่ยวผมจะให้คนไปเตรียมเครื่องดื่มมาให้”

พอล่าวจับทั้งจ้าวหมาชิวและคิงส์ตันต่างก็เดินไปนั่งลงตรงโซฟา ผั่งตรงข้ามแทบจะพร้อมกันทันที ทว่าคิงส์ตันผู้ตั้งดีดั่งและยึดติดยังคงวางท่าว่ายังไม่หายสงสัย

“แล้วมันผิดตรงไหนหรือครับ หรือว่าเป็นคำเฉพาะเจาะจงภายในประเทศนี้กัน”

จ้าวหมาชิวพยายามรักษาความสุ่มก่อนจะอธิบาย “ก็ไม่ถือว่าถูกไปซะทั้งหมดนะครับ โดยที่ทราบกันคือคำว่า ‘คุณตา’ เป็นคำเรียกที่พวกหลานๆ จะใช้เรียกลำดับรุ่นพ่อของแม่ตามความสัมพันธ์ก็จริง แต่

ในประเทศเรานั้นจะให้ความสำคัญแก่ลำดับรุ่นอาวุโสตามลำดับผังครอบครัว หรือตามความเคารพนับถือจนเกิดการแบ่งลำดับชั้น...”

อันที่จริงเขาคงต้องการบอกเพียงว่าเราไม่ได้สนิทสนมกันจนจะมานับญาติได้หรอกนะ!

คิงส์ตันฟังสารพัดเหตุผลของอีกฝ่าย พลังเอนหลังพิงผนังโซฟาในท่า นั่งไขว่ขา แล้ววางมือประสานบนตักอย่างผ่อนคลาย เขานึกถึงหญิงเดียวที่เป็นหลานของคนตรงหน้านี้แล้ว ก็ยังคิดว่าเป็นเหตุเป็นผลแล้วที่เขาจะเรียกอีกฝ่ายว่า ‘ตา’

“ฉันสมควรเรียกคุณว่า ‘ตารอง’ แทนสินะครับ จำได้ว่าคุณเป็นพี่ชายคนรองในบรรดาพี่น้องทั้งหมดที่เกิดกับคุณทวดจ้าว?” เขาโพล่งถามออกมา

จ้าวหมาชั่วคราวเริ่มปวดฟัน ดูท่าอีกฝ่ายจะตื้อตึงเพื่อให้ได้เรียกตามที่ต้องการเสียแล้ว

“ก็ถูกของท่านนะครับ เพียงแต่ผมยังรู้สึกไม่สบายใจนิดหน่อยที่ท่านเรียกผมกับคุณพ่อของผมด้วยสรรพนามนี้...”

“ก็คนที่นี้ให้ความเคารพผู้อาวุโสกว่านี่ครับ และผมก็นับถือพวกคุณสองคนมากด้วย โดยเฉพาะตอนนั้นผมพำนักอยู่ต่างแดน ก็ยอมต้องปฏิบัติตามธรรมเนียมของถิ่นนั้นๆ ด้วย” คิงส์ตันเอ่ยยิ้มๆ ก่อนที่นัยน์ตาจะฉายแววเจ้าเล่ห์ “อีกอย่าง... แม้แต่ฝั่งใต้ก็ไม่ได้รับเกียรตินี้จากผมด้วยนะครับ”

จ้าวหมาชั่วคราวรู้สึกว่ารอยฝีเข็มที่เย็บแผลตรงหลังศีรษะของเขา กำลังปวดแปลบ และเริ่มอักเสบขึ้นมาอีกครั้ง เพราะตอนนี้เขาทั้งรู้สึกปวดหัวหนัก ทั้งยังรู้สึกคล้ายสมอขมขึ้นมาอีกด้วย

กลายเป็นว่าสถานการณ์นี้เหมือนจะเป็นการบอกใบ้เรื่องการสร้างพันธมิตร และบอกเป็นนัยเรื่องการตัดขาดกับฝ่ายใต้ที่เขาอุ้มชูมา

แม้ว่ามันจะเป็นการบังคับให้เขากับพ่อของเขาต้องถูกนับญาติเสมือนมีหลานกลายเป็นไปตามมารยาทขึ้นมาอีกคน

ความคิดนี้ผุดวาบขึ้นในหัวของเหล่าผู้อาวุโสที่อยู่อีกห้องหนึ่งเช่น

กัน แต่ฝ่ายสกุลจ้าวค่อนข้างหงุดหงิดไม่น้อย เพราะคืนนี้ภวังไปถึงข่าว การเต้นรำระหว่างอีกฝ่ายกับหญิงเจียวขึ้นมา

ไม่รู้ทำไมพวกเขาถึงรู้สึกว่อีกฝ่ายดูพยายามอยากจะนับญาติ เพราะหลานสาวในบ้านพวกเขา มากกว่าจะมาพูดจาไร้สาระกำกวมแบบ จิ้งจอกเจ้าเล่ห์!

“ดูคุณคิดจะผูกสัมพันธ์กับฝ่ายเราแทน?”

“เดี๋ยวก่อน ไม่นั่น... นี่อาจเป็นแผนลวง”

“แต่ถ้าเป็นจริงก็นับว่าเรามีนอกประสานใน กลายเป็นการรวบรวมหัว รวบหางผู้ทรยศเอาไว้ได้”

“จะเป็นเพราะเขาต้องการตัดดวงผลประโยชน์หรือเปล่า”

“ก็จริง ช่วงนี้พวกนักลงทุนต่างชาติอยากจะเข้ามาซูดทองใน ดินแดนของเรากันมากขึ้น เขากำลังคิดจะเป็นตัวกลางของคนพวกนั้น หรือเปล่า”

“เขายังไม่มีมื้จากการกลืนทรัพย์สินของเขากี่”

“พวกฝ่ายใต้รู้เรื่องนี้ใหม่ ยังคิดที่จะพยายามเอาใจคนคนนี้อยู่หรือ เปล่าล่ะ”

“ให้ใครไปรวบรวมข้อมูลมาเพิ่มก่อน...”

“...”

ระหว่างที่บทสนทนาของคนในห้องรับแขกกำลังติดขัด ตอนนี ้ภายในห้องพักผ่อนเล็กที่อยู่ด้านข้าง พวกเสื่อมังกรเก่าแก่ทั้งหลายต่าง แย่งกันพูดแย้งกันแสดงความคิดเห็น รวากับกลัวว่าหากพวกเขา แสดงออกซ้าเกินไปจะขาดใจตายโดยง่าย

กระทั่งมีคนคนหนึ่งแสดงความคิดเห็นที่น่ากังวลออกมาอีกเรื่องหนึ่ง

“แต่ด้วยสถานะของเขาแล้ว อาจจะหมายถึงกษัตริย์แห่งประเทศ D ต้องการแทรกแซงประเทศของเราอีกครั้งหรือเปล่า”

อีกครั้ง... ความละโมภของต่างชาติที่ต้องการกลืนกินแผ่นดินเหยา อันยิ่งใหญ่ และพยายามอ้างสิทธิ์ที่พวกเขาไม่อาจมีไปทั่วทุกพื้นที่

คนรุ่นใหญ่เหล่านี้ผ่านช่วงสงครามมาแล้ว ต่างก็เปลี่ยนสีหน้าและ

แหวตาเป็นเหยี่ยวเกรียมในบัดดล

คิดแต่จะต้องบ้านเมืองนี้อีกครั้งหรือ? นำชนลี้ภัยดี เพียงเพราะพวกนั้นเห็นว่าฝ่ายใต้ควบคุมได้ จึงพยายามล่อลวงด้วยการป้อนขนมอันหอมหวานให้พวกเขาเรื่อยๆ และรอให้เหยื่อตบตีกันเองจนไม่เหลืออะไร แล้วพวกเขาก็รอเพียงกระตุกเบ็ดที่วางเอาไว้ขึ้นมา ก่อนจะกลืนประเทศเหยาอย่างเป็นทางการในที่สุด!

ความทะเยอทะยานของทางฝ่ายใต้ทำให้สถานการณ์ของเหยายังคงอ่อนแอ และย่ำแย่มาตลอดนับตั้งแต่จัดตั้งรัฐบาลขึ้นมา

“พวกนั้นคิดว่าจะสามารถควบคุมประเทศนี้ได้ง่ายขนาดนั้นเลยหรือ”

“กล้าที่จะมองข้ามหัวตาแก่คนนี้ มองข้ามฝูงหัวเสือดาวมังกรอีกเป็นกองทัพไปได้อย่างไรกัน”

“กษัตริย์องค์ใหม่ของประเทศ D ไม่ได้ฉลาดขึ้นจากผลงานในอดีตของพ่อตัวเองเลยสักนิด!”

เสียงกระซิบกระซาบดังขึ้นมาอีกครั้ง

ภายในห้องกำลังวางแผนสงครามตอบโต้และการป้องกันด้วยวิธีการต่างๆ แต่ขณะที่นอกห้องนั้น สองคนที่มีอายุห่างกันราวพ่อกับลูกกลับทำสงครามจิตวิทยาของจริงที่ชวนให้ผู้คนที่ต้องตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา

“ท่านดยุก ผมคิดว่าท่านคงไม่ได้มาที่นี่เพื่อชวนพูดคุยเรื่องน่าขบขันนะครับ” ในที่สุดจ้าวหมาตัวก็แสดงสีหน้าเด็ดขาด “นอกเหนือจากการให้ความร่วมมือเรื่องการส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดนให้แก่ทางเหยาแล้ว ไม่ทราบที่ท่านดยุกมีความปรารถนาอื่นอีกหรือไม่ ในการมาเยือนประเทศเหยาของพวกเราในครั้งนี้” เขาถามตรงประเด็น

พ่ोज้าวหมาตัวเปิดประเด็นเรื่องการส่งผู้ร้าย คิงส์ตันก็ตีดีนิ้วมือเรียกให้คนติดตามของเขาเอากระบี่ดำมาวางลงบนโต๊ะตรงหน้า ก่อนที่เขาจะลงมือปลดล็อกแล้วหมุนกระบี่ที่เปิดแล้วไปให้จ้าวหมาตัวได้เห็นของด้านใน

“นี่มันอะไรกัน...” จ้าวหมาตัวถึงกับครางอย่างประหลาดใจ

ในนั้นมีกระดาษปึกหนึ่งและซองเอกสารเก่าๆ ที่มีคราบสีเหลืองมากมาย กระดาษบางแผ่นยังเปรอะเปื้อนคราบสีดำล้าที่ดูเป็นปริศนาด้วย

นับตั้งแต่เอกสารปริศนาที่ตีแผ่เรื่องราวของผู้ทรยศหักหลังชาติได้ถูกส่งมาที่บ้านสกุลจ้าว ตอนนั้นพวกเขาก็นึกสงสัยมาตลอดว่าใครส่งมา กระทั่งเวลานี้ที่เขากลับเห็นเอกสารที่ดูคล้ายคลึงกับเอกสารพวกนั้นอีกครั้ง ทว่าสิ่งที่แตกต่างไปก็คือในกระดาษทุกแผ่นมีลายมือ ตราประทับ และลายเซ็นรับรอง รวมทั้งมีเครื่องหมายทางการทหารของประเทศ D ติดอยู่เกือบทุกแผ่น!

พวกเขาพอมีหลักฐานทางฝ่ายตัวเอง แต่หลายช่วงสำคัญกลับไม่มี ทว่าเจ้าหลักฐานจากฝั่งประเทศ D ที่ลงลายมือพวกนี้แหละที่น่าจะขจัดช่องโหว่ขนาดใหญ่หลายจุดได้ และยังเป็นหลักฐานชิ้นใหญ่ที่ทำให้บรรดาคนร้ายที่แท้จริงต้องพากันผูกคอตายในที่สุด!

“หรือว่า... ท่านก็คือ... คนที่ส่งเอกสารหลักฐานมาที่บ้านพวกผมก่อนหน้านี้ใช่ไหมครับ” น้ำเสียงของจ้าวหมาชั่วคราวเริ่มเปลี่ยนไปจากเดิมไปค่อนข้างมาก

คิงส์ตันนิ่งคิดไปชั่วครู่ เพราะเขานึกใคร่ครวญถึงความปลอดภัยของผู้ที่เป็นเจ้าของข้อมูลตัวจริงก่อน “ก็ถือว่าไม่ผิดนัก ผมคือคนที่จัดการ ‘ส่ง’ ข้อมูลมาให้พวกคุณเอง” ...โดยรับมาจากผู้หญิงของเขาอีกทอดหนึ่ง

หญิงเงี้ยวที่กำลังเดินออกไปรวมกลุ่มกับพวกเว่ยอี่เองคงไม่รู้ตัวเลยว่า ตัวเองกำลังจะถูกวางร้ายของโลกขโมยเครดิตที่ตัวเองสร้างไว้กับครอบครัวสกุลจ้าวไปเสียแล้ว!

จ้าวโจวกับจ้าวจวินเองก็ตกตะลึงเช่นเดียวกัน

ไม่คิดเลยว่าคนที่เขาจัดว่าเป็นพรรคพวกของศัตรู จะเป็นฝ่ายหันมีดแทงใส่คนที่คิดว่าเป็นพวกเดียวกันเองไปเสียได้ โลกนี้มีเรื่องหักมุมที่แปลกประหลาดแบบนี้ด้วยหรือ หรือว่าเขาเคียดแค้นคนในบ้านตัวเองกันนะ

ไม่ว่าอย่างไรก็ล้วนแต่เป็นผลดีแก่สกุลจ้าวและฝ่ายเหนือทั้งสิ้น!

ทว่าจ้าวหมาซุกกลับยังคงกลางแคลงใจ จึงถามออกไป “ทำไมคุณถึงทำแบบนี้กัน”

คิงส์ตันยังไม่เสียดิพจะบอกไปตามตรงว่าเป็นเพราะเขาหลงรักบ้าน ถึงได้เผื่อแผ่ความรู้สึกไปถึงนกกาที่อาศัยอยู่บนหลังคาด้วย¹¹ เขาบ่ายเบี่ยงคำตอบไปเป็นเรื่องอื่น จนทำให้ชาวเหย้าที่นั่งฟังอยู่อีกห้องต้องพากันลุกขึ้นยืนอย่างพร้อมเพรียงโดยทันที

หลังจากคิงส์ตันและพวกจ้าวโจวแยกตัวออกไป หนึ่งจ้าวก็ลากแขนหนึ่งเจียวกลับไปหาไฉรู่ย เพื่อแจ้งว่าพวกเขากำลังจะเตรียมตัวกลับบ้านแล้ว

หนึ่งเจียวนี่ก็อยากจะค้านเขาว่าเธออยากอยู่รอดอยู่กับหมู่หยวนก่อนก็จำเป็นต้องปิดปากลงอย่างช่วยไม่ได้

“พวกเธอจะกลับแล้วหรือ” ไฉรู่ยมองนาฬิกาที่ก่อนแวนหนึ่งแล้วจึงพยักหน้า “เพิ่งจะสองทุ่มกว่าๆ แต่เด็กนักเรียนก็ไม่ควรอยู่ในสถานที่แบบนี้เท่าไร รอคิววนะ ลุงจะให้ผู้ช่วยของลุงไปส่ง”

“ไม่เป็นไรค่ะ พวกเรามีผู้ใหญ่มาด้วย อย่างพี่มู่กับพี่หลิน เลยว่าจะกลับพร้อมกัน เพราะยังมีเรื่องที่ต้องคุยกับพวกพี่ๆ เขาก่อน” หนึ่งเจียวได้โอกาสบอกทั้งไฉรู่ยและหนึ่งจ้าว

หนึ่งจ้าวขบคิดเล็กน้อยก่อนจะตามใจพี่สาว “โอเค ผมจำได้ว่าพี่อี้เวยออกไปคุยกับพี่ชายของพี่เขาที่ลานจั๊ว ตอนนี้นี่ก็น่าจะยังอยู่ที่นั่น เพราะพี่มู่เองก็เหมือนจะรู้จักกับพี่ชายของพี่อี้เวยด้วย”

“พี่ชายของอี้เวย?” หนึ่งเจียวฟังแล้วก็หรีตาลงเล็กน้อย

ในประวัติที่โนอาห์ค้นหามาให้คร่าวๆ บอกว่าเว่ยอี้เวยเป็นลูกสาวคนเดียวที่เกิดจากภรรยาคนที่สองที่เสียชีวิตตั้งแต่คลอดเว่ยอี้เวย ขณะที่ประวัติของฝ่ายภรรยาคนแรกหรือทายาทที่เกิดกับอีกฝ่าย แทบจะค้นหา

¹¹ คำนวน ‘รักบ้านเผื่อแผ่ไปยังนกกาที่อยู่อาศัย’ หมายถึง เมื่อหลงรักใครแล้วก็ยอมต้องรักในสิ่งที่คนที่เรารักให้ความใส่ใจหรือมีอยู่ด้วย

ข้อมูลเกี่ยวกับพวกเขาไม่ได้ อีกทั้งเธอยังไม่ได้คิดจะพูดเรื่องราวของบ้านคนอื่นขึ้นมา ถ้าไม่ใช่เรื่องสำคัญ กระทั่งมาเจอพี่ชายของเวย์อี้ฮิงหนึ่งเจียวจึงคิดว่าเธอจะไม่มีวันมองข้ามเรื่องความลับที่ไม่กระจ่างนี้อีกต่อไป

เมื่อหนึ่งเจียวกับหนึ่งจ้าวเดินมาที่ลานจี้ คนที่เธอไม่คาดว่าจะได้พบที่นี้ก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้เพื่อจะทักทายเธอ

“สวัสดีครับ” คริสส่งยิ้ม

หนึ่งเจียวขมความไม่สบายใจเอาไว้ ก่อนจะฉีกยิ้มรับเช่นกัน “สวัสดีค่ะ ไม่คิดมาก่อนว่าคุณจะเป็นพี่ชายของอี้ฮิง”

“ผมเองก็เช่นกันครับ”

“เอ? นี่พี่กับเจียวเจียวรู้จักกันมาก่อนหรือคะ” เวย์อี้ฮิงที่ตอนแรกว่าจะแนะนำทั้งสองคนให้รู้จักกันทำหน้าเก๋อ

“ใช่” คริสหันไปตอบน้องสาว ก่อนจะเงยหน้าขึ้นสบตากับหนึ่งเจียวอีกครั้ง แล้วอธิบายคร่าวๆ “ตอนที่พี่ทำงานที่ธนาคารกลางของเกาะ R เธอเคยเป็นลูกค้าที่พี่เคยดูแลอยู่นะ”

“ว้าว แบบนี้ก็โลกกลมสุดๆ ไปเลย” เวย์อี้ฮิงยิ้มร่า

“ใช่โลกกลมสุดๆ เลย” หนึ่งเจียวกัดฟันพูด

คริสเคยต้องรับมือกับคนมามาก แต่ก็ไม่เคยมีใครที่ทำให้เขารู้สึกกระอักกระอ่วนมาก่อน

สุดท้ายเวย์อี้ฮิงยังแนะนำชื่อเสียงเรียงนามของทั้งสองฝ่ายอยู่ดี

“นี่พี่ชายของฉัน เวย์คุณ หรือจะเรียก ‘พี่คริส’ ก็ได้นะ แล้วก็นี่เพื่อนคนใหม่ของคุณเอง ชื่อว่าหนึ่งเจียว อีกคนก็น้องชายของเธอ ชื่อว่าหนึ่งจ้าว”

คริสกับหนึ่งเจียวเชกแฮนด์กัน ก่อนที่หมู่หยวนซึ่งนั่งอยู่เงียบๆ นานแล้วจะเรียกให้ทุกคนนั่งลง แล้วสั่งเครื่องดื่มมา

พอได้นั่งแล้วหนึ่งเจียวก็ถามอีกฝ่าย “พี่มู รู้จักกับคุณคริสด้วยหรือคะ เห็นว่าก่อนหน้านี้ก็มานั่งคุยกันที่นี่”

“พวกเราเป็นเพื่อนกันสมัยที่ไปเรียนเมืองนอกนะ ที่จริงกับพี่ฉีเองก็รู้จักกันดี เพราะพวกเขาสองคนเป็นเพื่อนร่วมรุ่นกันนะ”

“แบบนี้เอง” หัวใจที่เต้นระทึกของหญิงเงี้ยวเบาลงส่วนหนึ่ง แต่ก็มีวายเอ่ยถามเจ้าตัวตามตรงถึงสิ่งที่เธออยากรู้ “คุณคริส ทำไมถึงไปทำงานที่ธนาคารบนเกาะ R ได้ล่ะคะ”

คริสไม่ทันตั้งตัวว่าที่คนผู้หญิงจะถามออกมาตรงๆ “เพราะก่อนหน้านี้ผมทำงานให้ท่านดยุกแห่งเรลดัน ท่านคิงส์ตัน กอนซาเลซ นะครับ แล้วธนาคารบนเกาะ R เองก็เป็นหนึ่งในทรัพย์สินของท่าน”

นั่นปะไร...

“เข้าใจแล้วละคะ” หญิงเงี้ยวตอบพลางหลุบตาลงคล้ายกำลังครุ่นคิด

“ไม่ต้องห่วงนะครับ ผมยังต้องยึดหลักจรรยาบรรณของการทำงานนี้นั่นเอาไว้ แม้ว่าผมจะออกจากงานเดิมแล้วก็ตาม”

หญิงเงี้ยวเงยหน้าขึ้น ประจวบเหมาะตามที่คริสยังคงเอ่ยต่อ

“ผมจะกลับมาช่วยพ่อของผมดูแลกิจการของสกุลเว่ยนั้นเองครับ”

“หือ? แล้วเรื่องของท่านดยุกล่ะคะ”

“หลายคนคงยังไม่ทราบ” แทนที่คริสจะตอบ กลับเป็นกู่เหยียนที่เอ่ยแทรกขึ้นมา “คุณแม่ของพี่คุณนะ แต่เดิมท่านทำงานเป็นผู้ดูแลอดีตซเซสแห่งเรลดัน ซึ่งเป็นมารดาของดยุกคนปัจจุบันมาตั้งแต่ท่านดยุกยังเด็ก ฉะนั้นจึงไม่ถือว่าเป็นคนอื่นคนไกลสำหรับสกุลกอนซาเลซแห่งประเทศ D เลย”

“อ้อ” หญิงเงี้ยวรีบฟังพร้อมกับกระเียบเข้าไปใกล้พี่ชายคนหนึ่งของเว่ยอี้มากขึ้น “แล้วหนานอิงหายไปในไหนแล้ว?”

“หมอนั่นหนี่... เอ่อ... ที่บ้านโทร. มาตามให้รีบกลับไปได้สักพักแล้ว แต่ฉันรับปากแล้วว่ารอกลับพร้อมอี้ก็เลยยังอยู่ต่อ” กู่เหยียนเอ่ยก่อนจะหันไปส่งยิ้มให้คริสพร้อมกับเอ่ยด้วยน้ำเสียงกึ่งประจบอีกฝ่าย

“พี่คุณ ความจริงผมติดรถอาจิมา นะครับ ถ้ายังไงตอนที่พี่จะไปส่งอี้ก็กลับบ้านใหญ่ พี่ช่วยแวะส่งผมระหว่างทางด้วยได้ไหมครับ”

“แน่นอนอยู่แล้ว ใครจะปล่อยให้เพื่อนบ้านต้องมาแยกกลับกันล่ะ”

“ขอบคุณครับพี่”

ยังไม่มีใครลุกออกไป เพราะดูเหมือนคริสยังมีเรื่องพูดคุยกับ มู่หยวนต่อ

“นายว่าจะถามพี่เรื่องโรงงานของสกุลเว่ยไช่ไหม”

คริสเปิดประเด็นที่คุยค้างไว้อีกครั้ง โดยที่มู่หยวนพยักหน้าหงึกๆ

“ผมจำได้ว่าพี่กับพี่เคเคยคิดจะเปิดโพรเจกต์การออกแบบต้นแบบของรถยนต์รุ่นใหม่ แสดงว่าโรงงานของพี่เป็นโรงงานเครื่องยนต์ไช่หรือเปล่าครับ”

“ใช่แล้ว เพียงแต่โรงงานนี้ถูกควบคุมโดยภาครัฐ อีกทั้งพ่อพี่ยังค่อนข้างหัวเก่า ไม่เคยคิดที่จะแยกตัวออกมาตั้งไลน์ผลิตเป็นของตัวเอง ทำให้ตอนนั้นโพรเจกต์ที่พี่คิดจะเสนอจำต้องยกเลิกไป”

“น่าเสียดายนะครับ ถ้าตอนนั้นมันประสบความสำเร็จ ภายในประเทศของเราก็คงไม่ได้รับสินค้าหรือเทคโนโลยีจากประเทศ D หรือประเทศเพื่อนบ้านอยู่ฝ่ายเดียว” มู่หยวนแสรังถอนหายใจ

“ก็ไม่น่าเสียดายอะไรขนาดนั้นนะ”

คริสยกไหล่ก่อนจะเอื้อมมือไปหยิบกาแฟมาดื่ม แล้วจึงอธิบาย ประหนึ่งไม่คิดแะแสด่อวิฤติที่บ้าน “เพราะการขาดทุนอย่างหนักของภาคอุตสาหกรรมในบ้านเรา ทำให้มีหลายโรงงานปิดตัวไป ที่โรงงานของพ่อพี่ยื้อมาได้จนถึงตอนนี้ ก็เพราะขึ้นชื่อว่าเป็นโรงงานที่รัฐเป็นผู้ร่วมลงทุน ฉะนั้นตอนนี้ผู้ร่วมลงทุนถอนตัวออกไปแล้ว โรงงานก็เลยล้มลงตามกระแสไปในที่สุด หึ” คริสกล่าวถึงตรงนี้ก็หัวเราะออกมาเบาๆ ก่อนจะยื่นนิ้วชี้ข้างที่ถือแก้วกาแฟไปทางมู่หยวน “...นายกำลังคิดจะให้พี่ร่วมลงทุนบางอย่างไช่ไหม”

“คุณหนูของผมต่างหาก” มู่หยวนส่งไม้ต่อไปให้หญิงเจี๋ยว

หญิงเจี๋ยวนั่งอิงไปเล็กน้อย เพราะโนอาห์เพิ่งให้ข้อมูลที่น่าสนใจเกี่ยวกับโรงงานของสกุลเว่ยมาหมาดๆ “พี่คุณ หนูขอถามนอกเรื่องสักหน่อย โรงงานของพี่ในตอนนี้อยู่กำลังผลิตเครื่องมือทางการแพทย์แทนรถยนต์แล้วหรือคะ”

“เอ?...” มูห์ยวนร้องขึ้นมาอย่างแปลกใจ ก่อนหันไปถามคริส “จริงหรือพี่”

“อ้อ... พี่ได้แม่แบบการผลิตมาจากท่านดยุก รู้สึกว่าเป็นเครื่องมือที่เหมาะสมในการวินิจฉัยโรคที่แม่นยำหลายอย่างนะ” คริสเอ่ยต่ออย่างไม่ปิดบัง เมื่อคำถามนี้เป็นคำถามกึ่งๆ ออกมาจากปากของหญิงเงี้ยวเอง ด้วย “อย่างพวกเครื่องเอกซเรย์คอมพิวเตอร์ (CT Scan) หรือเครื่องตรวจคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า MRI กับตัววิจัยคลื่นสมอง แต่ว่าที่สำคัญที่สุดที่พี่จะต้องลงมือสร้างก่อนก็คือ เครื่องถ่ายภาพเอกซเรย์แบบต่อเนื่อง ที่จะใช้สำหรับห้องผ่าตัดนี้แหละที่ท่านค่อนข้างร้อนใจ และอยากให้มันเสร็จเร็วที่สุดก่อน”

‘มีคนเจ็บป่วยที่คิงส์ตันคนนั้นสนใจมากขนาดนี้เลยหรือ’ หญิงเงี้ยวคิดอย่างแปลกใจ จึงถามออกไป

“ใครกันคะที่ต้องการใช้งานมันมากที่สุด”

“...” คริสกลับปิดปากเงียบไปเมื่อเจอคำถามนี้

คนอื่นๆ ที่นั่งฟังมาตลอดจนถึงตอนนี้รู้สึกงง คำถามของหญิงเงี้ยวอาจจะละลابلะล้งมากเกินไป แต่คิดไม่ถึงว่าคริสจะตอบ...

“ท่านผู้นั้นก็คือพระชายาเจินอวีนกุย พระธิดาของจักรพรรดิพระองค์ก่อนของเหยาก่อนเกิดการปฏิวัตินะสิ”

“องค์หญิงอภิเษกสมรสทางการเมืองไปที่ประเทศ D ในช่วงวิกฤติ ก่อนเกิดสงครามในอดีตสินะครับ” หญิงจ้าวมีความรู้ทางประวัติศาสตร์ดี ในฐานะที่เป็นคนเหยา ทุกคนยังคงเคารพในราชวงศ์ที่แม่สูญเสียไปแล้ว แต่คุณงามความดีในอดีตมากมายยังคงถูกบันทึกไว้ให้พวกเขาได้เล่าเรียน และไม่มีใครลบสิ่งเหล่านั้นออกไปได้

แต่หญิงเงี้ยวติดใจเรื่องราชสกุล ‘เจิน’ ก่อนจะพบว่าในเนื้อหาของประวัติศาสตร์นั้น หน่อเนื้อเชื้อสายของจักรพรรดิหลงซี ยังมีพระโอรสอีกองค์ด้วย

ทันใดนั้นเธอก็สะท้อนเฮือก

บรรดานักประวัติศาสตร์ยังมีอาจสรุปความเป็นไปในช่วงสงคราม

ได้ จึงถูกบันทึกเพียงว่าพระโอรสองค์นั้นหายสาบสูญภูมิทราบชะตากรรม มีพระนามว่า ‘เงินहनตง’

หนึ่งเจียวมองใบหน้าที่เฉยแวงเคารพของน้องชาย ซึ่งไม่แตกต่างไปจากคนอื่นๆ จากนั้นเธอก็หลับตาลงอีกครั้ง

มิน่าล่ะ... บันทึกเล่มนั้นจึงมีร่องรอยของการลบข้อความออกไป เธอคิดว่าเงินผิงชั่วต้องรู้แล้วว่าสกุลเงินที่เธอแต่งงานเข้าไปนั้น ไซ่สกุลของชาวบ้านทั่วไป แต่เป็นถึง ‘ราชสกุล’ ของผู้ที่ปกครองประเทศ มามากกว่าสามร้อยปีต่างหาก!

‘แจ๊งไฮสต์ โนอาห์ได้อัปเดตข้อมูลใหม่เป็นที่เรียบร้อย พระชายาเงินอวิ้นกฤษทรงเป็นองค์หญิงใหญ่ของจักรพรรดิหลงซี ซึ่งได้อภิเษกสมรสกับดยุกของประเทศ D ในนามพระชายา

อัปเดต มีความเป็นไปได้สูงที่เงินहनตงจะเป็นบิดาของ ‘เจียนซิงไฉ่’ ราว 99%

อัปเดต ความเป็นภัยต่อตัวไฮสต์และครอบครัว มีความเป็นไปได้ที่การส่งข้อมูลลับกลับไปอยู่ในมือสกุลจ้าวจะเป็นอันตรายต่อชีวิตราว 86% มีความเป็นไปได้ที่จะเกิดอันตรายจาก ‘สถานะใหม่’ ของไฮสต์และครอบครัวพุ่งสูงไปที่ 54% และอื่นๆ ไฮสต์ต้องการคำแนะนำของโนอาห์หรือไม่’

‘เว้นไว้ก่อน’ เธอรีบตอบ

เพียงวันเดียวหนึ่งเจียวก็เจอเรื่องหนักๆ เข้ามาถึงสองเรื่องพร้อมกันเลย

ตอนนี้มาวิเคราะห์ท่าที่ระมัดระวังที่พวกคุณนำของเธอแสดงต่อหนึ่งจ้าวเมื่อครู่นี้ คาดว่าสกุลจ้าวเองก็คงรู้แล้วเช่นกัน...

ตอนนี้จะมีสักกี่คนที่จดจำใบหน้าขององค์ชายเงินहनตงได้กัน หากคนที่จำได้เป็นศัตรู อย่างนั้นเรื่องที่หนึ่งจ้าวจะออกก่อกอง และเดินไปบนเส้นทางของวงการบันเทิงก็คงจะลำบากขึ้นมาเสียแล้ว

เรื่องนี้เกินกำลังเธอจะจัดการจริงๆ คงต้องให้ทางสกุลจ้าวจัดการอย่างเดียวเลยสินะ มิน่าพวกเขาถึงได้เร่งรีบกันปานนี้ แผนการใดๆ ก็ไม่

ปกปิดอีกแล้วว่า พวกเขาต้องการทำสงครามช่วงชิงเก้าอี้ผู้นำสูงสุดของ
เหยา!

“แบบนี้เรื่องที่ยากจะร่วมงานกับพีก็คงเป็นหมันแล้ว” มู่หยวนที่
พยายามเปลี่ยนหัวข้อเอ่ยออกมาอย่างรู้สึกเสียดายจริงๆ “โรงงานเครื่อง
ยนต์นั้นมีเครื่องมือผลิตที่สามารถปรับใช้ในอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ของ
จวีเหิงได้ ดูท่าผมคงต้องไปตระเวนดูที่หมิงหวังด้วยตัวเองแล้ว”

“งั้นก็รอไปพร้อมกันก็ได้” คริสหันไปเอ่ยชวน “พีเองก็จะไปช่วย
หาด้วย ถือว่าเป็นการสำรวจรอบๆ เพราะพีเองก็ไม่ได้ไปที่นั่นนานแล้ว”

“งั้นโอเค” มู่หยวนยิ้มร่าออกมาทันที ก่อนจะขอเบอร์โทร. และ
อีเมลสำหรับติดต่อกับคริสไว้

เวย์อีอิที่รอจังหวะอยู่นานแล้วรีบขยับออกไปนั่งเบียดคริส พลัง
เกาะแขนออกดื้อนอีกฝ่ายทันที

“พี่ชาย~ อีอีมีเรื่องอยากจะขออนุญาต”

“หึๆ” คริสเลิกคิ้วใส่พลังงมยิ้มยั่ววน แต่ก็ไม่ยอมมเอ่ยปากตอบรับ
อะไรทั้งนั้น

เวย์อีอิยิ่งอ้อนมากขึ้น “พี่ช่วยหน่อยนะคะ เพราะพ่อนะไม่มีทาง
ช่วยให้อีอีสมหวังแน่ๆ เลย”

“มีอะไรที่พ่อทำให้เธอไม่ได้” มาถึงตรงนี้เขาเริ่มจะสนใจฟังบ้าง...
นิดหน่อย

“คือ...” เวย์อีอิหันไปสบตาขอกำลังใจจากหญิงเงี้ยวแวนหนึ่ง ซึ่ง
คริสเองก็สังเกตเห็น ก่อนที่เธอจะเอ่ยตะกุกตะกักออกมา “หนู...หนู
อยากสมัครเป็นศิลปินฝึกหัดในค่ายของซุนต้า เอนเตอร์เทนเมนต์นะคะ”

“ศิลปินฝึกหัด?”

“อ้อ หนูอยากฝึกการแสดงนะ คือหนูแค่อยากลอง... ดู” เสียงของ
เวย์อีอิยิ่งแผ่วลงเมื่อเห็นสีหน้าเรียบเฉยของคริส

“ฉันว่าเราควรให้เธอลองดูหน่อย ไหนๆ ประเทศ D เองก็เปิดกว้าง
แล้ว คุณเองก็คงจะไม่มีอคติกับอาชีพนี้ด้วยหรอกนะคะ” หญิงเงี้ยวจำ
ต้องแทรกขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ ในเมื่อคนคนนี้เป็นคนของคิงส์ตัน ไม่แน

ว่าเขาอาจโอนอ่อนตามคำขอของเธอก็เป็นได้

แต่ในฐานะคู่นั้น กู้เหยียนกลับไม่พอใจ “อี้ก็เป็นคุณหนูของสกุล เว่ย และว่าที่คุณผู้หญิงของสกุลกู้ ทำไมจะต้องไปทำอาชีพโชว์ตัวอะไร ทำนองนั้นด้วยล่ะ”

กู้เหยียนกล่าวจบก็มีดารานักแสดงหนุ่มคนหนึ่งเดินผ่านมาพอดี ชายคนนั้นปรายตามองกลุ่มของหญิงเจียว แล้วก็ยกมูมปากขึ้น อย่างดูแคลน “โลกแคบ...” เขาเอ่ยเพิ่มพังก่อนจะหันหลังกลับเข้าไปในงานของผู้กำกับไฉ่รู่ย

ไม่มีใครเห็นหรือได้ยินสิ่งที่ดารานุ่มคนนี้เอ่ยออกมาในตอนนั้น “รุนแรงเกินไปแล้ว” เว่ยอี้หันหน้าแดงด้วยโทสะ “หากเป็นอาชีพสุจริต ไม่ว่าจะอาชีพไหนก็มีเกียรติทั้งนั้น ในเมื่อนายดูถูกสิ่งที่ฉันชอบ ฉันนายก็ไม่ใช่กู้เหยียนคนใจดีที่ฉันเคยรู้จักอีกต่อไป!”

“อี้...” กู้เหยียนในตอนนั้นคล้ายลูกโป่งที่แฟบลงในฉับพลัน “ได้ๆ ฉันจะขอเป็นแฟนเบอร์หนึ่งของเธอเลย โอเคไหม โปรดอย่าโกรธฉันเลยนะ”

เว่ยอี้หันหน้าหนี ครั้นจะสนใจคนพลิกลิ้นราวกับงูแบบกู้เหยียนอีกต่อไป

คริสต้องคอยห้ามความวุ่นวายที่เกิดขึ้น โดยการบอกน้องสาว “อี้ เรื่องนี้ไม่ใช่พีไม่รับปาก เพียงแต่มันเป็นเรื่องใหญ่ ก็เลยอยากจะทำทวนอีกสักหน่อย อย่างน้อยๆ พีก็ต้องไปดูก่อนว่าบริษัทซุนตำนั้นเป็นยังไง”

เว่ยอี้นึกถึงสภาพที่ซุนตำกำลังเป็นอยู่ในตอนนี้ก็พลันหวาดหวั่น ว่าพี่ชายจะไม่เห็นด้วย เพราะเป็นกิจการที่จวนจะเจ๊ง ซึ่งไม่แตกต่างจากโรงงานของที่บ้าน แต่เมื่อเธอเงยหน้าขึ้น บังเอิญสบสายตากับหญิงเจียวอีกครั้ง

“อ้อ ซุนตำกำลังจะเป็นของหญิงเจียวนะคะพี่ ไซ้ไหมเจียวเจียว!”

“เอ? มีกิจการใหม่อีกแล้วหรือ” มู่หยวนที่ตอนแรกคิดว่าไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับเขาแล้ว ก็พลันยึดตัวนั่งหลังตรงอีกครั้ง

“ใช่แล้วครับ” หนึ่งจ้าวกล่าวขึ้น “พี่บอกว่าพุงนี้น่าจะให้พี่สื่อเตรียมเอกสารซื้อขายกิจการด้วยเลย ใช่ไหมครับพี่” เขาหันกลับไปถามหนึ่งเฉียว

หนึ่งเฉียวกำลังจะพิจารณาเส้นทางสายบันเทิง ก็ต้องเผชิญกับสายตาคาดหวังของน้องชายและเพื่อนคนใหม่

สุดท้ายเรื่องที่เธอเคยรับปากไปแล้วก็มีอาจคืนค่าได้ เธอจึงพยักหน้า

“อ้อ ชุนต้า เอนเตอร์เทนเมนต์กำลังจะเป็นของตัวเองค่ะ”

Chapter 22

ภายในสองปี

คริสแสดงสีหน้าประหลาดเพียงเล็กน้อยก่อนจะตอบ “ให้ผมได้คิดสักนิดก่อนนะครับ”

“ไม่ต้องรีบก็ได้ค่ะ” หนึ่งเจียวกล่าว

“เพราะไม่ใช่ทุกคนที่ฉันจะเซ็นสัญญาเข้าสังกัดในฐานะศิลปิน จนกว่าพวกเขาจะได้รับการฝึกฝนในช่วงของการเป็นศิลปินฝึกหัดอย่างน้อยสองปี นี่ถือว่าเร็วที่สุดแล้ว”

“ผมก็ด้วยเหรอครับพี่” หนึ่งจ้าวชี้ตัวเอง เขาคิดว่าตนมีความสามารถมากพอแล้ว

หนึ่งเจียวส่ายหน้าด้วยสายตาเข้มงวด “เรื่องของธุรกิจไม่ใช่เรื่องการเล่นขายของนะอาจ้าว”

“แต่...”

“เจียนหนึ่งจ้าว บันไดของความสำเร็จน่ะไม่มีทางลัดใดๆ ให้น้องกระโดดข้ามขึ้นไปได้หรอกนะ ต่อให้มีพรสวรรค์ใดๆ แต่มันก็ไม่ได้จะเป็นตัวการันตีว่าน้องจะประสบความสำเร็จเลยสักนิด อาจ้าว น้องอย่าดูถูก

ความพยายามของคนอื่นๆ บนเส้นทางเดียวกันเด็ดขาด พี่ไม่อยากให้น้องเป็นคนแบบนั้น”

ท่าที่ผ่อนคลายและความอ่อนโยนของหญิงเงี้ยวหายไปหมด หลงเหลือเพียงร่างของเด็กสาวผู้สง่างามคนหนึ่งแผ่วศรีศึความเป็นผู้ใหญ่ มากกว่าที่จะเป็นเด็กสาวสวมกระโปรงในวัยไร่เดียวสา

คริสกะพริบตาที่แสนพร่ามัวก่อนก้มศีรษะลง

เด็กสาวคนนั้นสัมผัสที่ท่ายนตยูกต้องตาเสียจริง เขาได้พบอีกฝ่ายครั้งแรกที่ธนาคารของเกาะ R ก็นับว่าทำให้ได้เปิดหูเปิดตามากแล้วต่อความสุชุม ความเด็ดขาด และความใจถึง คล้ายอสรพิษตัวน้อยที่ถูกฉาบหน้าด้วยความอ่อนหวาน

มันเป็นน้ำตาลที่เคลือบยาพิษอ่อนๆ เอาไว้ ให้คนที่โดนมันต้องสิ้นใจตายอย่างช้าๆ โดยที่ไม่รู้ตัว

คริสคิดแล้วก็เผลอเกร็งขึ้นมา ในช่วงเวลานั้นไม่มีใครทันสังเกตเห็น เขาพยายามหลบสายตาไปทางอื่นด้วยความเกรงกลัวไม่น้อย

หญิงจ้าวได้ยื่นพี่สาวพูดด้วยน้ำเสียงดุดัน และเห็นสีหน้าไม่ยินดีที่อีกฝ่ายแสดงออก ก็ทำให้เขาต้องกดขมความรู้สึกอีกเหมินใจเอาไว้

เว่ยอ้อพลันเห็นว่าบรรยากาศซักไม่เข้าที่เสียแล้ว จึงรีบดึงหญิงเงี้ยวเอาไว้ “เงี้ยวเงี้ยว แล้วฉันต้องสมัครยังงี้ ต้องอดดิฉันเป็นศิลปินฝึกหัดก่อนไซ้ไหม”

หญิงเงี้ยวหันไปยิ้มให้เพื่อน “อ้อ ถ้าได้รับอนุญาต ฟร่งนี้ก็เข้ามาพบคุณไหวคงได้เลยนะ แล้วก็พี่ม่” ก่อนเธอจะหันไปหาหมู่หยวน “วันฟร่งนี้ตารางเรียนภาคบ่ายไม่มีอะไรสำคัญ หนูจะขอลาออกมาจัดการเรื่องเซ็นสัญญา พี่ช่วยบอกพี่สื่อให้ช่วยจัดการเอกสารให้หนูหน่อย แล้วก็ยังมีเรื่องธนาคารที่หนูอยากให้พี่ช่วยจัดการบางเรื่องให้หน่อยนะคะ”

หมู่หยวนพยักหน้าทั้งที่มีคำถามมากมาย แต่เมื่อเห็นว่านี่เป็นเรื่องราวภายในของบริษัท จึงไม่คิดจะเปิดเผยเรื่องราวแก่คนภายนอก

คริสเองก็ไม่คิดจะล้ำเส้นร่นน้อง โดยเฉพาะว่าที่นายหญิงคนนี้ เขาจึงแสรังก้มลงมองเวลาก่อนจะอุทาน “เริ่มตึกแล้ว ได้เวลาบอกลา ก่อน

“ไปส่งพวกเด็กๆ กลับบ้าน”

มู๋หยวนพลิกข้อมือเพื่อดูเวลาบนนาฬิกา “จริงด้วย คุณหนูหนึ่ง-เจียว เตียวผมไปส่งพวกคุณทั้งสองคนกลับบ้านเองนะครับ”

“ได้ค่ะ ขอบคุณ แต่เดี๋ยวฉันจะต้องไปปรับกระเป๋านักเรียนที่พี่หลิน ก่อน ตอนนั้นเธอน่าจะยังอยู่ข้างในงาน” หนึ่งเจียวกล่าวพลางลุกขึ้นยืน

“ฉันฉันไปด้วย” เว่ยอี้เองก็ลุกขึ้นเช่นกัน เพราะเธอเองก็ฝากของไว้ด้วย

แต่คริสดึงแขนของน้องสาวเอาไว้ก่อนจะบอก “เตียวพี่ไปเองดีกว่า พี่ยังไม่ได้ออกลาเพื่อนพี่ที่อยู่ในงาน จะได้ถือโอกาสไปเอากระเป๋าให้ทั้งเธอและอาเหียนด้วย”

กู่เหียนทำท่าจะไปช่วย แต่กลับได้รับการปฏิเสธจากคริส เขาถึงได้ยอมนั่งรอที่เดิม

หนึ่งเจียวเองก็ไม่ได้ให้หนึ่งจ้าวหรือมู๋หยวนตามมาด้วย ทั้งคริสและหนึ่งเจียวเดินกลับเข้าไปในงาน ทว่าเมื่อพ้นสายตาของคนในกลุ่ม คริสก็ผ่อนฝีเท้าลงช้าๆ จนกระทั่งเขาเดินตามหลังเด็กสาวอย่างนอบน้อมในที่สุด

หนึ่งเจียวมองท่าทีของเขา ‘คริส ดรอป’ ตอนนี้อย่างไรไม่ใช่ลูกชายสกุลเว่ยอย่างเว่ยคุน อีกทั้งยังเป็นการบอกเป็นนัยว่าเขารู้จักเธอในมุมที่แตกต่างจากคนอื่นๆ ด้วย

ไม่นานก็ใกล้ที่จะถึงทางเข้างาน คริสจำต้องเอ่ยออกมาก่อน “คุณ... หนูหนึ่งเจียว ทราบแล้วใช่ไหมครับว่า นายท่านของผมกำลังติดต่อกับสกุลจ้าวอยู่ในตอนนี้”

หนึ่งเจียวชะงักฝีเท้า ตอนนั้นเองที่คริสเดินนำขึ้นมา ก่อนจะผายมือพร้อมพาเธอเดินไปยังฝั่งตรงข้ามกับงานเลี้ยงอีกหนึ่งช่วงเสา

หนึ่งเจียวรู้สึกว่าการนำทางของเธอที่นั่นกำลังกระตุกเล็กน้อย เพราะหัวข้อที่เขาเอ่ยออกมานั้นค่อนข้างละเอียดอ่อนมากเกินไป

เมื่อเดินมาถึงริมระเบียงคริสก็หันหลังกลับมามองหนึ่งเจียว ซึ่งมีสีหน้าเย็นชาและแววตาที่แฝงความระแวดระวังแกมคาดคั้น

“เขารู้จากเอกสารที่ฉันฝากให้คุณส่งไปยังบ้านสกุลจ้าวไซหรือเปล่า”

คริสพยักหน้าก่อนจะส่ายหน้า แม้แต่เขาเองก็ไม่แน่ใจ “แต่ว่าข้อมูลนั้น... นายท่านได้อ่านแล้วครับ” ที่เขารู้มีเพียงเท่านี้

“อ้อ” หญิงเจียวขานตอบอย่างยียวน “แล้วเขาบอกหรือเปล่าว่าเขาต้องการอะไร”

คริสเงยหน้ามองหน้าหญิงเจียวแวบเดียวแล้วก็หลุบตาลง

“คุณหนูหนึ่งเจียว คุณหนูกับครอบครัวจะถูกกันให้ออกจากเรื่องนี้จนกว่าที่สกุลจ้าวจะกำจัดเนื้อร้ายที่แฝงอยู่ในสภาได้ นายท่านไม่ต้องการให้คุณหนูกระโจนออกมาร้องบอกว่า คุณหนูคือผู้ถือหลักฐานที่แท้จริงของเรื่องนี้”

“...”

“คุณหนูครับ แรงปะทะในครั้งนี้นี้คุณไม่สามารถรับมือกับมันได้ และนายท่านยังบอกอีกว่า ภายในสองปีนี้เก้าอี้ในตำแหน่งผู้นำสูงสุดของเหยาจะต้องเป็นของสกุลจ้าวอย่างแน่นอน ถึงตอนนั้นคุณหนูก็จะปลอดภัยไปเปล่าละหนึ่ง”

“อำนาจสามฝ่ายทางการเมืองสินะ” หญิงเจียวหรีตาสงสัยดูญาณอันตราย “...แล้วเขารู้เรื่องเกี่ยวกับพระอนุชาของพระชายาเงินอวิ้นกุยหรือเปล่า” นี่เป็นเรื่องใหญ่อีกเรื่องที่เขาอยากรู้

นัยน์ตาของคริสปรากฏแววฉงนงงอย่างเห็นได้ชัด “พระอนุชา? คุณหนูหมายถึงจักรพรรดิข้างลี้ที่สวรรคตไปแล้วหรือครับ”

“จักรพรรดิข้างลี้? สวรรคต?” มีเรื่องที่เขาไม่รู้เพิ่มขึ้น ทำเอาโนอาห์เริ่มจะทำงานอย่างหนักในการรวบรวมข้อมูลใหม่อีกครั้ง

จักรพรรดิข้างลี้... เหมือนจะเป็นชื่อหลังปราบดาภิเษกเป็นจักรพรรดิแห่งเหยาของเงินหานตง หญิงเจียวได้รับข้อมูลที่ไม่ได้บันทึกลงในหนังสือมาด้วยความแปลกใจ

คุณตาของเธอคนนี้... มีตำแหน่งใหญ่โตถึงเพียงนี้เลยหรือ แล้วเหตุใดแม้แต่ระบบของโนอาห์ก็ค้นหาข้อมูลนี้ไม่เจอเลยล่ะ

คริสถามด้วยความแปลกใจเล็กน้อย “ไม่ทราบว่าจะทำไมคุณหนูถึงสนใจ คนที่ทราบเรื่องนี้มีเพียงไม่ถึงสิบคน ซึ่งจำนวนที่ว่ำนั้นนับรวมทั้งผมและท่านดยุกแล้วนะครับ”

คิดอีกที่เขาก็ไม่แปลกใจเลยสักนิด เพราะคุณหนูหนึ่งเจียว่อมไม่ถือเป็นคนอื่นไกลสำหรับท่านคิงส์ตัน จากนั้นคริสก็อธิบายต่ออย่างไม่คิดปิดบัง

“ขอผมเกริ่นก่อนนะครับ ถ้าคุณทราบเรื่องสงครามสนธิสัญญาเพื่อการแบ่งแยกประเทศ โดยกลุ่มประเทศมหาอำนาจจากฝั่งโลกตะวันตกถึงสองแห่ง และยังมีประเทศ D ที่รุกคืบเข้ามามากที่สุด ซึ่งนั่นก็คือการทำให้ประเทศเหยาตกเป็นเมืองขึ้นของพวกเขาโดยการนำใช้ลูกเล่นมากมาย

“ทั้งมอมเมาผู้คนด้วยสารเสพติดและเทคโนโลยี แทรกซึมการปกครอง ผลัดเปลี่ยนขุนนาง ข้าราชการบริวาร และเจ้าหน้าที่ทางการทหารระดับสูง ผลักดันนโยบายไร้ประโยชน์มากมายที่ถ่วงความเจริญเติบโตของเหยา และยังเปิดประตูการค้าเสรีให้ชาวต่างชาติ โดยเฉพาะพวกทหารที่แฝงตัวมา ให้มาพำนักอยู่ในประเทศได้เป็นจำนวนมาก...”

เพราะความหยิ่งผยองในสายเลือดของจักรพรรดิ ที่คิดว่าเป็นแผ่นดินที่ใหญ่ที่สุดในโลก จึงมองไม่เห็นเรื่องเล็กๆ เหล่านี้ในสายตา กระทั่งสัญญาอันตราขายมากมายหลังไหลเข้ามานอกชายแดนทั้งทางบกและทางน้ำ กลายเป็นโศกนาฏกรรมที่ไม่อาจรับมือได้อีกต่อไป

คริสยังบอกต่อ “ความอ่อนแอของจักรพรรดิหลังที่ปรากฏให้เห็นเมื่ออำนาจทางการทหารถูกสะกด คนใกล้ตัวเริ่มแปรพักตร์ และบรรดาทูตแสดงให้พระองค์ทรงเห็นว่า จักรพรรดิเหยาไม่ได้ยิ่งใหญ่ไปกว่าแสนยานุภาพทางการทหารของพวกเขาเลยสักนิด ฉะนั้นสนธิสัญญาหลังซึ่งฉบับแรกจึงมีเนื้อหาเกี่ยวกับการยกเกาะ R ให้ ซึ่งรวมไปถึงเสรีภาพการค้าที่ทำเรือใหญ่อย่าง ‘มณฑลหมิงหวัง’ เพื่อแลกกับการไม่รุกราน นั่นจึงทำให้เหยาสูญเสียหัวใจหลักแห่งการเดินเรือทั้งหมดไป กระทั่งตกมาอยู่ในมือของท่านดยุกคิงส์ตัน”

เขากล่าวถึงตรงนี้ก็กระแอมเล็กน้อย มาพูดถึงความแค้นของชาติบ้านเมืองในอดีตที่เกี่ยวข้องกับเจ้านายที่เขาทำงานด้วย อีกทั้งยังเกี่ยวข้องกับสายเลือดอีกครั้งในร่างจิ้งจอนี้ให้รู้สึกกระดากอายเล็กน้อย

“การสูญเสียมันไปเป็นเหตุให้มีการก่อกวนเรื่องแบ่งดินแดนเพิ่มเติมเป็นจำนวนมาก จึงถือเป็นช่วงเวลาแห่งการรุกคืบ ทั้งการก่อกวนด้านการค้า ตัดเส้นทางการส่งออก สร้างข้อพิพาททางท่าเรือ ยุแยงผู้คนให้เอาใจออกหากจากจักรพรรดิ และยังมีปัญหาการชิงดีชิงเด่นภายในวัง ที่ทำให้ทายาทในราชวงศ์ล้มตายประหนึ่งติดโรคระบาด

“สุดท้ายจักรพรรดิหลงซีประชวร ก่อนจะทรงแต่งตั้งองค์หญิงเงินอวี่นกุยให้เป็นผู้สำเร็จราชการแทนโอรสของพระองค์อย่างองค์ชายเงินหนานตง ซึ่งมีข่าวลือว่าถูกคนฝายตรงข้ามกักตัวไว้ที่ต่างแดน เพื่อจัดการปัญหาที่พระองค์ไม่มีเรี่ยวแรงพอจะแก้ไขได้อีกต่อไป”

ประเด็นเรื่องอื่นนั้นหนึ่งเจียวมองข้าม “ทำไมองค์ชายเงินหนานตงถึงถูกกักตัวไว้คะ” เรื่องนี้ในหนังสือที่เธอหาในห้องสมุด และจากการเชื่อมต่อกับโนอาห์พยายามดึงข้อมูลภายในประเทศยังไม่มีประสิทธิภาพมากพอจะตรวจสอบข้อมูลภายในได้

“ก่อนที่จะมีเหตุการณ์นี้เกิดขึ้น ท่านทรงเรียนที่ประเทศ A มาตั้งแต่เด็กแล้ว ถึงกับมีข่าวลือมากมายเกี่ยวกับองค์ชายองค์นี้ว่าทรงถูกรัฐบาลของประเทศ A กักขัง หรือกระทั่งมีข่าวลืออยู่ช่วงหนึ่งว่าท่านถูกสังหารแล้วก็มี”

หนึ่งเจียวเริ่มเข้าใจขึ้นมานิดๆ

ในรัชสมัยของจักรพรรดิหลงซีมีรัชทายาทเพียงองค์เดียวก็คือองค์ชายเงินหนานตง

หากยึดตามหลักประเพณีและคำสั่งจากบรรพบุรุษ ผู้ครองบัลลังก์อย่างไรก็ต้องมอบให้นุตรชาย กระทั่งบัลลังก์ว่างแล้ว ความวุ่นวายที่เกิดขึ้นในเหยาคงทำให้พวกเขา รู้สึกง่ายต่อการยึดแผ่นดินทั้งหมดโดยที่ไม่ต้องการให้เสียเลือดเนื้อ ทว่าพระองค์กลับแหกกฎมอบที่นั่งนั้นให้แก่องค์หญิงเงินอวี่นกุย จักรพรรดิหลงซีคงต้องการรักษาชีวิตของพระธิดา

องค์เดียวเอาไว้ องค์หญิงถึงได้อภิเษกสมรสออกไปในภายหลังอย่างปลอดภัย

“ในฐานะกลุ่ม ‘คนใน’ คุณรู้อะไรมามากกว่านั้นหรือคะ” หนึ่งเดียวไม่เชื่อว่าเขาจะไม่รู้เรื่องราวที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังของประวัติศาสตร์ แม้เธอจะได้ยินเรื่องที่ยากได้ฟังมากที่สุดมาเพียงเล็กน้อยก็ตาม

และเขาก็ไม่ทำให้เธอผิดหวัง “สุดท้ายองค์ชายทรงเดินทางกลับมาจริงๆ ครับ ตอนนั้นในมือองค์ชายมีราชโองการจากผู้สำเร็จราชการที่พำนักอยู่ ณ ประเทศ D ว่าให้องค์ชายขึ้นครองบัลลังก์ของเขาคงไปเพื่อไม่ให้พวกเขายุ่งเกี่ยวกับ ‘สินเดิม’ ขององค์หญิง

“แต่ว่า... เสด็จกลับมาประทับบนบัลลังก์ได้ในเพียงวันที่สอง ก็เกิดเหตุการณ์เครื่องบินทิ้งระเบิดใส่วังหลวง หลังจากที่พระองค์ประกาศราชโองการต่อหน้าทุกคนว่าจะทรงทำสนธิสัญญาเพื่อกำหนดสิทธิของจักรพรรดิและราชวงศ์ให้อยู่ภายใต้กฎหมาย และเปลี่ยนระบอบการปกครองเป็นการปกครองโดยประชาชนที่ไม่ใช่ราชวงศ์ ซึ่งสนธิสัญญายังไม่ถูกหยิบออกมาจากหีบ เรื่องราวซลมนกก็เกิดขึ้น จนเป็นเพียงเรื่องราวที่ทราบกันแค่กลุ่มชนชั้นปกครองในอดีต และผู้มีอำนาจบางคนในปัจจุบันเท่านั้นนะคะ”

“ท่านสวรรคตวันนั้น?”

“ที่ห้องว่าราชการ... กล่าวกันว่าพระศพยังคงอยู่ที่วังหลวงแห่งนั้นด้วย” คริสหลุบตาลง เมื่อนึกว่ากระทั่งหลุมพระศพก็ยังไม่ทันเตรียมพิธีการก็ยังไม่เคยเกิดขึ้น

วังหลวงแห่งนั้นถูกปิดตายทันทีที่เรื่องสงบลง องค์หญิงหรือพระชายาเงินอวีนุกุยกี้ประจวบหน้านหลายปี เพราะทรงสะเทือนพระทัยอย่างหนัก

จนถึงปัจจุบัน... กลิ่นและสีของเลือดก็ถูกสายฝนและสายลมชะล้างไปจนหมด หลงเหลือเพียงร่องรอยของซากปรักหักพังกว่าสี่สิบเปอร์เซ็นต์ที่กรีดหัวใจชาวเขามาตลอด

หนึ่งเดียวเองก็คิดถึงเบื้องหลังความเสียหายที่เกิดขึ้นกับวังหลวง

เช่นกัน

บรรดาข้อความในหนังสือเรียนเพียงใช้คำกล่าวสรุปสั้นๆ ว่า...
วันนั้นเป็นวัน ‘สิ้นสุดสงครามและการสงบศึก’

เธอ... เคยคิดว่าเงินหนอตกลงจะไม่มีชีวิตแล้ว แต่ก็ไม่ได้คิดมาก่อนว่าการตายของเขาจะเป็นยิ่งกว่าโศกนาฏกรรมที่คนทั่วไปยังไม่รู้ และนักประวัติศาสตร์เองก็ไม่ได้เขียนลงบนหน้าประวัติศาสตร์

ทำให้ตัวตนของคนผู้นี้... ถูกกลบฝังท่ามกลางเปลวไฟที่พวยพุ่งจากแรงระเบิดขึ้นมาเหนือวังหลวงแห่งนั้น

เงินหนอตกลง จ้าวผิงซิว... สองชื่อนี้กลับมีกลุ่มคนเพียงน้อยนิดที่จดจำพวกเขาได้

น่าเศร้าเกินไปแล้ว...

“ฝ่ายใต้ถือเป็นฝ่ายของอดีตกษัตริย์แห่งประเทศ D ครับ และปัจจุบันก็ยังคงมีสายสัมพันธ์ต่อกัน แม้ว่าจะเปลี่ยนโฉมหน้าผู้ปกครองคนใหม่แล้ว” จากนั้นคริสยังกล่าวเสริมขึ้น “ฉะนั้น... คุณหญิงจึงตกอยู่ในอันตราย”

เสียงดนตรีที่ตั้งมาจากการแล้งเจียบลงแล้ว ก่อนจะถูกแทนที่ด้วยเสียงเข้าแห่ของพิธีกรที่สร้างบรรยากาศสรวลเสเฮฮา ทว่าริมระเบียบที่หนึ่งเจียวกับคริสยืนอยู่นั้น ไฟทางเดินที่ริบหรี่ก็เริ่มสว่างขึ้น แสงที่ลอดผ่านบานประตูหน้าต่างกลายเป็นเส้นแยกระหว่างแสงสว่างกับความมืดของผู้ที่ยืนเยื้องมาด้านในอาคารอย่างหนึ่งเจียวกับผู้ที่ยืนอยู่ชิดริมรั้วกันอย่างคริส เป็นโลกเบื้องหน้าเบื้องหลังที่แตกต่างของกลุ่มคนสองแบบที่ใช้ชีวิตแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

ไม่ว่าจะเป็นหนึ่งเจียวหรือจอร์จิน่าก็ไม่เคยเห็นความดำมืดที่แท้จริงมาก่อน เป็นเพราะคนเพียงคนเดียวและยังคงเป็นคนเดิมอีกครั้งที่ปรากฏตัวขึ้นมาในช่วงที่เธอไม่ทันรู้สึกตัวที่กำลังเผชิญหน้ากับวิกฤติ จากนั้นเธอก็เดินออกมาจากบริเวณนั้น แล้วไปรับกระเป๋าจากลู่อลินในสภาพเหม่อลอย

ระหว่างที่ลู่อลินกล่าวอะไรบางอย่างกับเธอ หนึ่งเจียวทำได้เพียง

พยักหน้า แต่ในหัวของเธอกลับปรากฏเพียงคำว่า ‘ทำไม’ บ่อยครั้ง
ตอนนี้เธอไม่ได้นึกถึงเรื่องเงินहनตงหรือสกุลจ้าว แต่เธอกำลังนึกถึง
ดีคอนในโลกก่อน

ชายคนนั้นยื่นข้างเธอด้วยสายตาอบอุ่นเสมอ ทว่าตั้งแต่เมื่อไรที่
เขาเริ่มเปลี่ยนไป

ไม่สิ ตอนนี้เธอจำไม่ได้กระทั่งว่ามีเขายืนอยู่ข้างเธอตั้งแต่เมื่อไร
กันนะ เธอได้ยินข่าวลือที่ไม่ดีมากมาย อย่างเรื่องที่เธอเองเก็บเขากลับ
มาจากกองขยะ และซุบเลี้ยงไว้เป็น ‘ชายชู้’ มากกว่าผู้ช่วยส่วนตัว

แต่มันใช่หรือเปล่า

...นี่เกิดอะไรขึ้นกับความทรงจำของเธอ

หญิงเงี้ยวถามโนอาห์ ‘บอกฉันได้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้นกับความทรงจำ
ส่วนนี้ ทำไมฉันจำไม่ได้ว่าดีคอนปรากฏตัวขึ้นมาตั้งแต่เมื่อไหร่ และตัวตน
ของเขาคือใครกันแน่’

โนอาห์ไม่ตอบ นี่เป็นครั้งแรกที่โนอาห์เมินเฉยต่อคำถามของเธอ

หญิงเงี้ยวรู้สึกว่าการที่เธอถามดีคอนนั้นกลับลึกกลับยิ่งกว่าตัวตน
ของเงินहनตงเสียอีก...

**มู่หยวนมาส่งสองพี่น้องถึงที่บ้าน และกำชับว่าพรุ่งนี้เขาจะ
ไปรับเธอที่สถาบันเหยา ก่อนจะขับรถกลับไปเพื่อเตรียมทำโอทีอีกครั้ง
หลังจากหญิงเงี้ยวโยนงานชิ้นใหม่มาให้**

เค่ออันดีที่อยู่ต่างประเทศเองก็ยุ่งมากขึ้นด้วย เพราะผู้ช่วยอย่าง
มู่หยวนถูกดึงมาจัดการเรื่องกิจการใหม่ เธอจึงร้องขอให้มีการจ้างผู้ช่วย
เข้ามาใหม่เป็นจำนวนมาก เพราะงานรวมเทคโนโลยีสมัยใหม่กำลังใกล้
เข้ามาแล้ว

ตอนนี้ความคิดของหญิงเงี้ยวจึงกลับมาจดจ่อที่งานในปัจจุบัน
ขณะที่เธอกำลังถูกชิงใจเข้ามาดูชุดเดรสออกงานที่เธอสวม

“สวยจริงๆ เลยนะ ลูกมันใจเธอว่าไม่แพงขนาดนั้น” ชิงใจกล่าว
พลางลูบไล่นื้อผ้า จากประสบการณ์แล้ว นื้อผ้าเนียนละเอียดขนาดนี้

เธอไม่เคยสัมผัสมาก่อนอย่างแน่นอน

หญิงเงี้ยวก้มลงมองชุดที่ตัวเองสวม “ก็เหมาะสมกับราคาชิ้นห้านะคะ” เธอลืมนึกไปว่าคำว่า ‘ไม่แพง’ ของซิงไฉกับมาตรฐานในใจของเธอ นั้นเป็นคนละระดับกัน หญิงเงี้ยวจึงรีบเปลี่ยนเรื่องทันที “ว่าแต่ชุดที่แม่กับเพื่อนร่วมงานของแม่ทำเนี่ย ตอนนี้อยู่ที่ตัวแล้วคะ”

“ตัวที่มีชั้นตอนไม่ซับซ้อนก็ราวๆ สิบชุดแล้วนะ”

ซิงไฉโดนดึงความสนใจไปที่เรื่องงานของเธอ จากนั้นใบหน้าที่ยังคงดงามของอีกฝ่ายก็ปรากฏรอยกังวลขึ้นมา “ว่าแต่... แม่จะเปิดร้านขายเสื้อผ้าได้จริงๆ เหรอ”

“ได้สิคะแม่ ขนาดคุณป้ายังเปิดร้านได้เลย ทำไมแม่จะทำไมได้ล่ะ”

“ดี เขาทำได้ แม่ก็ทำได้!” พอได้ยินคำรับรองจากลูกสาวอีกครั้ง ความกังวลใจก็หายไปจนหมด

เพราะหัวข้อก่อนเข้านอนเป็นเรื่องของร้านขายเสื้อผ้าของซิงไฉ หญิงเงี้ยวที่เพิ่งอาบน้ำสวมนอนงอจึงเดินมาหยุดมองบรรดาชุดที่สวมอยู่บนหุ่นพวกนั้นอย่างครุ่นคิด

เช้าวันถัดมาหญิงเงี้ยวไม่ได้ไปเรียนทั้งวันจนได้

โชคดีที่เมื่อคืนมู่หยวนได้นอนพัก เขาจึงมีแรงลุกออกไปรับหญิงเงี้ยวถึงที่สถาบัน

“ยังจะมีอีกหรอ...” ได้ยินว่าต้องหาโรงงานทำเสื้อผ้าและหาทำเลเปิดร้านขายเสื้อผ้าอีก มู่หยวนก็เอาหน้าฟุบลงบนพวงมาลัยรถ “งั้นขอผมแวะร้านกาแฟสักหน่อยนะ ไม่งั้นคงไม่รอดแล้ว”

“ไม่ยากขนาดนั้นหรอกค่ะพี่มู่ เพราะหนุ่มมองหาที่ดีๆ เอาไว้แล้ว” เมื่อคืนเธอใช้ในอ้าหูในการจำกัดขอบเขตและตัดทอน ก่อนจะเลือกสถานที่ดีๆ เอาไว้แล้ว ฉะนั้นช่วงเช้ามู่หยวนกับซือซืออาจจะต้องรับภาระเรื่องการเจรจาก่อน

“สำหรับโรงงานนะ ขอแค่หาซัพพลายเออร์เข้ามาช่วยทำก็พอค่ะ”

หนึ่งเจิวรีบเบรกความคิดของมูหยวนที่กำลังจะต๋อยออกไปไกล “ตอนนี้ยังไม่ถึงขั้นต้องขยายไปที่การซื้อโรงงาน โลกแพ้นั้นนะเข้าถึงได้ง่าย จนถึงขั้นลอกเลียนแบบได้ไม่ยาก แต่สิ่งสำคัญที่หนูต้องการสร้างคือ การหาผู้ผลิตสินค้าคุณภาพที่ตรงตามเกณฑ์ออกมาก่อน แล้วค่อยใช้ทุนต่ำในการสร้างแบรนด์เสื้อผ้าของคุณแม่ออกมาล่ะคะ”

“ใช้ทุนต่ำสร้างแบรนด์?” มูหยวนทวนประโยคนั้นด้วยความสงสัย ก่อนจะรีบหัตถ์เข้าไปจุดบริเวณร้านกาแฟที่อยู่ใกล้สุด แล้วจึงหันไปถามคนที่นั่งอยู่ด้านข้าง “อธิบายสักหน่อยสิ”

“คิดปิ่นฝักหัดของซุนต้ารุ่นแรกๆ นะน่าจะจะมีหลายคนที่พร้อมออกกล้องแล้วล่ะคะ” หนึ่งเจิวเผยรอยยิ้มกว้าง แต่ไม่ได้กล่าวอะไรไปมากกว่านั้น เพราะเธอเปิดประตูและลงจากรถไปแล้ว

“เดี๋ยว รอด้วยสิ!” มูหยวนรีบดับเครื่องยนต์แล้ววิ่งตามหลังหนึ่งเจิวเข้าไปในร้าน

ซื้อสื่อเข้าร่วมการประชุมใหญ่ภายในสำนักงานนายความ
เพียงไม่กี่ครั้ง ซึ่งส่วนมากจะเป็นเรื่องการแจกแจงผลงานของแต่ละฝ่ายหรือเป็นช่วงการรวมหัวของคนทั้งบริษัทเพื่อทำคดีใหญ่ ที่จำเป็นต้องใช้กำลังคนและระดมสมองเป็นจำนวนมาก

ครั้งนี้เองก็เช่นกัน แต่มันกลับเกี่ยวข้องกับเรื่องคดีที่ทั้งผิดกฎหมายและยังมีอีกจำนวนมากที่ผิดต่อหลักคุณธรรม และผิดต่อ... ผู้คนจำนวนมาก

เขาไม่คิดมาก่อนเลยว่าผู้สนับสนุนรายใหญ่ของสำนักงานแห่งนี้จะเป็นคนใหญ่คนโตจากพรรครัฐบาล และยังเป็นรองประธานาธิบดีของประเทศ!

ซื้อสื่อรับฟังเรื่องราวในอดีตจำนวนมาก รวมถึงการแก้ไขสนธิสัญญาประเทศ D ที่แอบมีการตุกติก นั่นยิ่งทำให้เขาคลั่งใหลจนอยากลุกออกไปจากที่นี่แล้ว

นี่คือสิ่งที่เด็กสาวคนนั้นเคยเตือนเขาไว้

พวกเขาถูกผูกมัดด้วยสัญญาและคำสาบานภายใต้เข็มกลัดหมาย แม้ว่าจะรู้อยู่เต็มอกว่ามันเต็มไปด้วยความอยู่ดีธรรมก็ตาม

แขกกิตติมศักดิ์เข้ามาและจากไป รวากับพายุกู้ได้ทั้งความเสียหายจำนวนมากเอาไว้เบื้องหลัง

ทุกคนที่เข้าไปฟังกลับออกมาอย่างเบื้อบื้อ คล้ายกับถูกสาปไปชั่วขณะ แต่สุดท้ายพวกเขาก็ยังต้องฝันแสดงสีหน้าให้เป็นปกติ ก่อนจะทำงานตามตารางเวลาประหนึ่งเป็นหุ่นยนต์ที่ไร้ความรู้สึกต่อไป

ชื่อสื่อมองไปที่นาฬิกา อีกนานกว่าที่จะถึงเวลานัดตามที่หนึ่งเจิวติดต่อมา ทำให้เขาต้องอัปเดตตารางการออกงานล่วงหน้า เขาเดินกลับไปจัดเอกสารที่โต๊ะ พร้อมกับเช็คอีเมลเพิ่มเติมด้วย

‘ดูเหมือนว่าหนึ่งเจิวจะต้องการให้เขาไปเจรจา และทำสัญญาเพื่อเปิดธุรกิจเสื้อผ้าเพิ่มเติมด้วย...’ พออ่านรายละเอียดแล้วเขาก็อดไม่ได้ที่จะส่ายหน้ายิ้มๆ

เขาเพิ่งจะทบทวนการร่างสัญญาฉบับของศิลปินในชุดดำ เอนเตอร์เทนเมนต์ ซึ่งอีกฝ่ายร่างหัวข้อมาให้เขาใช้เป็นต้นแบบในการร่างชุดเอกสารสัญญาฉบับปรับปรุงเสร็จพอดี

ตอนนี้เขามีงานใหม่ของลูกค้าประจำ จึงเป็นการเบี่ยงเบนความสนใจและลดความฟุ้งซ่านที่เพิ่งเกิดขึ้นก่อนหน้านี้นี้ไปได้พอดี ชื่อสื่อกลับพบว่าตนทำงานได้อย่างสบายใจมากกว่าการทำงานร่วมกับหัวหน้า ทั้งที่มันเป็นความฝันมาตั้งแต่เด็ก แต่ในความเป็นจริง ความฝันกลับเป็นสิ่งที่จี๊ดจางยิ่งกว่าภาพมายาในตอนหลับไหลเสียอีก

เคอเซอร์เมาส์กำลังเคลื่อนไปที่ปุ่มกดปิดหน้าจออีเมลเพื่อเปิดโปรแกรมใหม่

ทว่าช่วงเวลานั้นเองที่เขาได้รับข้อความใหม่ สีหน้าอันโยนที่เคยปรากฏก่อนหน้านี้นี้เริ่มเปลี่ยนเป็นประหลาดใจทันทีที่เห็นอีเมลปริศนาไร้ชื่อผู้ส่ง

“มันคืออะไร...”

ชื่อสื่อกดเข้าไปดู กระทั่งกวาดตาอ่านเนื้อหาจนจบ คิ้วก็พลัน

ขมวดเป็นปม ก่อนที่เขาจะรีบปิดหน้าจอขึ้นลงด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

โนอาห์ตัดทอนตัวเลือกมากมายออกไป ทำให้หนึ่งเจียวไม่
ต้องเหนื่อยวิ่งวุ่นตามหาร้านค้าและโรงงานด้วยตัวเองเหมือนหมูหยวนและ
เค่ออันฉี จิวเหิงเป็นบริษัทของเธอ เธอจ้างพวกเขา พวกเขายอมต้องแสดง
ประสิทธิภาพออกมาให้เธอเห็นว่าคุ้มค่ากับการสนับสนุนด้วย

ส่วนร้านขายเสื้อผ้าของชิงไฉไม่ได้อยู่ในสัญญาการจ้างงาน
พวกเขา เธอเกรงใจไม่น้อยที่ต้องเอ่ยปากขอความช่วยเหลือ จึงพยายาม
ลงมือทำในส่วนที่ตนทำได้ก่อน

เดิมบนถนนเศรษฐกิจขนาดใหญ่นั้นเป็นทำเลทองที่หาที่ทางเปิด
ร้านได้ยาก แต่ด้วยพิษเศรษฐกิจที่ยังคงมีเอฟเฟกต์ต่อเนื่องมาตั้งแต่เมื่อ
ปลายปีก่อน เป็นสาเหตุให้กิจการหลายแห่งเริ่มส่งสัญญาณว่าจะปิด
กิจการ

เธอคิดว่าเบื้องหลังของความฝืดเคืองนั้นน่าจะมาจากสาเหตุที่ภาค
อุตสาหกรรมของเหยาถูกแซ่แข็งมานาน ภาคการเกษตรส่งออกก็ถูกกด
ราคาลินค้า พี่ชที่ปลูกไม้มีความหลากหลาย ขาดการพัฒนาและต่อยอด
ในส่วนต่างๆ

เชื้อเพลิงต่างๆ ทั้งไฟฟ้า น้ำมันดิบ และอื่นๆ ก็มีหลายส่วนที่ต้อง
พึ่งพาการนำเข้ามาจากประเทศเพื่อนบ้าน เนื่องจากปริมาณการขุดเจาะ
และการผลิตไม่เพียงพอกับคนในประเทศ และยังไม่มีเพียงพอต่อการขยาย
ตัวของธุรกิจต่างๆ จนประเทศแห่งนี้พัฒนาได้ช้ากว่าที่รัฐบาลเคยตั้งเป้า
ไว้

แต่ที่น่าจะเป็นประเด็นสำคัญที่สุดก็คือ คนในประเทศยังต้องนำ
เข้าเครื่องมือและเทคโนโลยีจากต่างชาติ อีกทั้งยังมีราคาที่สูงมากจนน่า
กลัว

หนึ่งเจียวมาหยุดยืนตรงอาคารพาณิชย์สามคูหาที่อยู่ติดริมถนน
ใหญ่ ใกล้ใจกลางห้าแยกน้ำพุยักษ์เสาระหง ซึ่งถูกปรับเปลี่ยนให้เป็น
ถนนคนเดินไปแล้ว พื้นที่บริเวณนี้เป็นอีกหนึ่งสถานที่ท่องเที่ยวที่คึกคัก

และเป็นแหล่งชอปปิงซึ่งรวมร้านค้าที่มีชื่อเสียงของประเทศ

ถัดออกมาจากใจกลางน้ำพุเป็นถนนสำหรับรถ ละลานตาด้วยทางม้าลายขนาดใหญ่ที่ทำให้หนึ่งเจิวสนอกสนใจมากกว่าทิวทัศน์อาคารสามคูหาที่หนึ่งเจิวเลี้ยงไว้ตั้งอยู่ในบริเวณนั้นพอดี

“ใหญ่เอาเรื่องเหมือนกันนะครับ” มูหยวนกล่าวพลางมองไปรอบๆ “แถวนี้มีแต่ร้านเครื่องประดับ เสื้อผ้า และรองเท้าทั้งนั้นเลย แต่ร้านนี้กลับเป็นร้านอาหารแยกเดี่ยวมาจากกลุ่มที่กระจุกตัวอยู่อีกฝั่งแทนซะได้”

“เรื่องอัปไซค์ของเขา แต่เป็นเรื่องดีของเราละคะ ไม่งั้นก็คงยากที่จะมีคนปล่อยขายอาคารใหญ่ขนาดนี้” หนึ่งเจิวแย้งกลับ

ร้านนี้เป็นภัตตาคารต่างชาติที่ไม่ค่อยได้รับความนิยมเท่าไรนัก ทำให้เจ้าของร้านที่เป็นหญิงต่างชาติจำต้องเก็บเสื้อผ้าบินกลับบ้านเกิดตัวเอง เพราะพวกเขายังติดหนี้จำนวนหนึ่ง อีกทั้งยังต้องปิดร้านกะทันหันทำให้ราคาของอาคารสามคูหานี้ค่อนข้างต่ำกว่าราคาประเมินจริง เพียงแต่มีข้อจำกัดว่าต้องจ่ายเงินสดเป็นจำนวนสามสิบล้านหยวน จึงทำให้พ่อค้าแม่ค้าต่างแหวะเวียนกันมาต่อรองราคาสักพักใหญ่แล้ว

ความจริงอาคารสูงห้าชั้นถึงสามคูหานี้ออกจะใหญ่เกินกว่าที่ซึ่งใจคาดคิดเอาไว้เสียอีก

เพียงแต่หนึ่งเจิวมองเอาไว้ว่าที่นี่จะไม่ได้เป็นเพียงร้านขายเสื้อผ้า แต่เธอจะสร้างให้เป็นบริษัทออกแบบไปด้วยในตัว เพื่อให้ซึ่งใจและบรรดาเพื่อนร่วมงานได้มีสถานที่ทำงานเป็นของตัวเองเสียที

เพราะหลังจากนี้เธอจะขายบ้านเก่าหลังนั้น แล้วพาทุกคนไปยังบ้านหลังใหม่ที่มีการรักษาความปลอดภัยอย่างดี อีกทั้งยังอยู่ใกล้สายตาของสกุลจ้าวมากขึ้นไปอีก!

หนึ่งเจิวและมูหยวนเดินมาถึงทางเข้าอาคารแล้ว ตอนนี้มีแขกบางคนมองสถานที่ด้วยสีหน้าออกพอใจพร้อมกับทำตาลูกกวาด จากนั้นจึงพยายามดึงตัวนายหน้าเอาไว้ แล้วแอบยื่นซองแดงให้อีกฝ่าย

“คุณก็รู้ว่าเศรษฐกิจอย่างนี้ ใครจะกล้าจ่ายเงินก้อนใหญ่เกินสิบล้านล้านง่ายๆ กัน” ชายร่างอ้วนที่พยายามยึดซองแดงใสมืออีกฝ่ายเผย

รอยยิ้มนำเกลียดจนก้อนไขมันบนใบหน้าไปกองอยู่รอบๆ ดวงตา “เต็ม
ที่สามสิบล้านเนี่ย ผมจะแอบให้คุณเก็บไว้สักห้าแสน ถ้าคุณช่วยผมได้...
อีกห้าแสนนั่นก็....”

หญิงเจียวเห็นแล้วก็ยกมูมปากสูงค่อนไปทางเหยียดมากกว่า

นายหน้าคนนี้ประเดี๋ยวก็ต้องรับปากแขกคนนี้เหมือนทุกคน เพียง
แต่ไม่คิดที่จะไปต่อรองกับเจ้าของร้านอย่างที่ทุกคนหวังเอาไว้แต่อย่างใด
ก็ในเมื่อนายหน้าคนนี้เป็นสามีของเจ้าของร้านนี่นา คุยกับเขาก็ไม่ต่าง
จากคุยกับเจ้าของร้าน

หญิงเจียวรอเวลาให้แขกที่หึ่งเนื้อหึ่งตัวเต็มไปด้วยทองคำประดับ
จากไป แล้วจึงก้าวเข้าไปหาอีกฝ่ายด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“อา... ทำให้คุณเห็นเรื่องน่าตลกซะแล้ว” นายหน้าคนนั้นหันกลับ
มายิ้มให้หญิงเจียวเช่นกัน “ใช่คุณหญิงเจียวที่ติดต่อเข้ามาใช่ไหมครับ”

“คะ” ดวงตาของหญิงเจียวปรากฏแววเย็นชาขึ้นมาแวบหนึ่ง ก่อน
จะกลับมาเป็นนิ่งเฉย “แต่ตอนนี้ทนายของฉันยังมาไม่ถึง ถ้ายังไงรบกวน
คุณช่วยพาฉันเดินดูรอบๆ หน่อยนะคะ”

ชื่อสื่อมีนัดหมายการประทุมบางอย่างที่เธอไม่คิดจะเข้าไปยุ่ง เธอ
จึงให้มู่หยวนขับรถวนรอบถนนนี้ ก่อนจะให้หักเลี้ยวเข้ามาจอดรถคนมาสมทบ
กันที่นี่

นายหน้าคนนั้นพยักหน้า แล้วจึงเริ่มอธิบายสภาพแต่เดิมของ
อาคารอีกครั้งอย่างคล่องปาก

ชั้นหนึ่งถูกทุบผนังให้รวมเป็นคูหาเดียว ซึ่งตอนนี้ข้าวของภายใน
ร้านถูกขนย้ายไปแล้ว แต่พวกเขาไม่ได้เอาฉากกั้นบางส่วนที่ติดกับผนัง
จนยากแก่การขนย้ายออกไป

ในส่วนของอาคารสามคูหานี้อยู่ชิดมุมของซอยใหญ่ ทำให้ด้าน
กระจกของร้านเปิดรับแสงเข้ามารวมกันเป็นรูปตัว L ทำให้สบายตาเป็น
อย่างมาก และสามารถมองออกไปได้ถึงเก้าสิบองศา ภายในห้องซึ่งเคย
เป็นโซนครัวตอนนี้ถูกยกของออกไป ทั้งยังมีห้องพักผ่อนสำหรับพนักงาน
ห้องแต่งตัว และยังมีห้องด้านข้างริมอาคารที่เอาไว้รับและเก็บวัตถุดิบ ซึ่ง

พวกเขาทำเป็นที่จอดรถบรรทุกขนาดกลางไว้ขนถ่ายสินค้าได้ง่าย

แต่ชั้นล่างหนึ่งเจียวก็รู้สึกว่าเขาจัดสรรพื้นที่ได้ดี เธอสามารถปรับเปลี่ยนมาเป็นร้านขายเสื้อผ้าได้ไม่ยากเลย อย่างโซนห้องครัวก็รับมาเป็นห้องลองชุด ห้องพักผ่อนแต่งตัว และห้องสต็อกสินค้า เพียงตกแต่งใหม่ให้เหมาะสมกับโทนของร้านในอนาคต ส่วนชั้นสองนั้นไม่ค่อยแตกต่างจากชั้นล่าง มีโซนบาร์และโซนสำหรับร้องคาราโอเกะเพิ่มมา

จากนั้นนายหน้าก็แนะนำให้พวกหนึ่งเจียวขึ้นลิฟต์ไปที่ชั้นสาม เพราะต้องการรอดการตกแต่งลิฟต์นั่นเอง

เมื่อมาถึงชั้นสามซึ่งถูกแบ่งเป็นห้องเล็กๆ สำหรับบริการเป็นห้องพิเศษ ซึ่งหนึ่งเจียวเห็นแล้วก็วาดฝันเอาไว้ในหัวว่าเธอจะทูปบางห้องออกไปเพื่อวางจักรเย็บเสื้อผ้าหลายสิบตัวและเป็นห้องออกแบบ

จากนั้นก็ไปยังชั้นสี่ เดิมส่วนนี้ทางร้านอาหารใช้เป็นห้องประชุมและฝ่ายบริหาร การจัดวางรูปแบบไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนอะไรมาก เพราะเหมาะที่จะตกแต่งสำหรับห้องของฝ่ายบริหาร และจัดทำเป็นห้องประชุมเล็กๆ ได้อีกสองสามห้อง

“มีชั้นห้าด้วยนี่ ใช่ไหมคะ” หนึ่งเจียวทักขึ้นขณะเห็นหน้ามองตัวเลขด้านบนประตูลิฟต์

“ใช่ครับ แต่ว่าพวกเราเอาไว้เป็นที่อยู่อาศัย...”

“ขอดูสักหน่อยได้ไหมคะ” ไหนๆ ก็จะไปอยู่แล้ว ลูกค้าสมควรได้สำรวจทุกจุดก่อนจะต่อรองราคากันด้วยซ้ำ

นายหน้ายกมือขึ้นเกาหน้า ก่อนจะโทร. ไปแจ้งคนที่อยู่ข้างบนกระทั่งได้คำตอบกลับมาว่าสามารถขึ้นไปได้แล้ว จากนั้นเขาจึงเชิญทุกคนไปที่ลิฟต์อีกครั้ง พร้อมอธิบายต่อ “ชั้นห้านี้มีสามห้องนอน สี่ห้องน้ำพร้อมทั้งห้องรับแขกกับห้องครัวเล็กๆ เพียงแต่ตอนนี้พวกผมยังย้ายของออกไปไม่หมดก็เลยรอกสักหน่อย”

หนึ่งเจียวมีโอกาสได้เจอเจ้าของตัวจริงและได้พูดคุยกันเล็กน้อยเนื่องจากอีกฝ่ายค่อนข้างเอ็นดูเด็ก และไม่คิดว่าเธอเป็นผู้ติดตามของมูหยวนแต่อย่างใด

“ภาษาของหนูดีมากเลยนะ นานแล้วที่ฉันไม่ได้พูดภาษาบ้านเกิด”
หญิงเจ้าของร้านเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลงเพียงเล็กน้อย

“หนูน่าเอ็นดูขนาดนี้ คุณอยากจะลดราคาให้สักหน่อยไหมล่ะคะ”
หญิงเจ้าของร้านยิ้มๆ เธอมองหญิงสาววัยสามสิบต้นๆ คนนี้แล้ว อารมณ์
ขุ่นมัวที่เกิดขึ้นก็บรรเทาลงเล็กน้อย

“น่าจะสนใจนะ”

หญิงสาวหัวเราะอย่างเปิดเผย ก่อนจะสั่งให้สามีไปเอาน้ำมาให้
แขกทั้งสองคน ขณะที่เธอพาหญิงสาววัยสามสิบต้นๆ ไปที่โซฟารับแขกที่คลุม
ทับด้วยผ้าฝ้ายสีขาว

“ไม่ค่อยมีใครพาเด็กมาด้วยแบบนี้เลย เพียงแต่ว่า... แค่นี้จะฉัน
ไม่ใจอ่อนหรอกนะ” หญิงเจ้าของร้านกล่าวพลางขยิบตาให้

หญิงสาวทำตาโตใส่ทันที “เอ แต่ว่าสามีคุณรับของแดงจากลูกค้า
คนอื่นมาเป็นกอบเป็นกำเลยนะคะ หนูว่าอีกนิดเดียวเงินก็น่าจะใกล้ถึง
สิบล้านแล้วมั้ง”

“เด็กๆ” หญิงสาวรีบแสวงกระแอมกระไอ แอบกระซิบข้างเอวของ
หญิงสาว

“ไม่ได้นะ! อย่าไปเปิดโปงกลโกงชาวบ้านเขาง่ายๆ แบบนี้ดี!”
หญิงสาวพยายามขยับปากให้หญิงสาวรับรู้ เพราะมั่นใจว่าเจ้าของร้าน
ไม่เชี่ยวชาญภาษาเขยาสักเท่าไร

แต่หลังจากนั้นสีหน้าใจดีของหญิงเจ้าของร้านก็เลือนหายไป

“จริงหรือจ๊ะ”

“คะ กับกลุ่มลูกค้าที่มาก่อนหน้าหนูเองคะ” หญิงสาวกล่าวพลาง
ปิดข้อศอกของหญิงสาว

“อ้อ เขายังมีนัดอื่นนอกจากกลุ่มของหนูอีกเหรอเนี่ย” น้ำเสียง
ของเจ้าของร้านเริ่มจะไม่ค่อยดีมากขึ้น “โอเค ถ้าอย่างนั้นรอสักครู่จะ
ขอนำไปดูสักหน่อยว่าทำไมสามีน้ำถึงหายเข้าไปในครีวนานเลย”

หญิงสาวเอ่ยจบก็ลุกขึ้นยืน ก่อนจะปล่อยให้แขกนั่งรออยู่ในห้อง
รับแขกสักพักใหญ่

จากนั้น...

“โอ๊ย! เมียจ๋า!” เสียงร้องตามด้วยน้ำเสียงอ่อนวอนดังขึ้น
หนึ่งเจียวนั่งไขว่ห้างรออย่างใจเย็น ‘พวกผู้ชายที่ทำอะไรลับหลัง
ภรรยาก็ต้องเจอแบบนี้แหละ!’

ที่หนึ่งเจียวไม่ค่อยพอใจนายหน้าซึ่งเป็นสามีของเจ้าของร้าน ก็
เพราะว่าเธอยืนยันว่าจะซื้ออาคารนี้มาตั้งแต่เมื่อวาน ทว่าพอมาวันนี้เธอ
กลับเห็นเขารับซองจากคนอื่น จึงแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมที่ไม่ให้เกียรติ
และจริงใจต่อลูกค้าที่ได้นัดหมายซื้อขายเอาไว้แล้ว เกรงว่าธุรกิจที่ประสบ
ปัญหาการขาดทุนของหญิงต่างชาติคนนี้อาจจะเป็นเพราะสามีแอบทำ
อะไรลับหลังไว้ละมัง

เมื่อตอนที่ซื้อสื่อโทร. มาว่าอยู่ที่หน้าร้าน มีเพียงเจ้าของร้านเท่านั้น
ที่ลงมาคุยเรื่องสัญญาซื้อขายกับสื่อและพวกหนึ่งเจียว

หลังจากที่การซื้อขายเสร็จสิ้น รอเพียงเจ้าของเดิมย้ายของออกไป
ให้หมดภายในสามวัน

อีกห้าวันให้หลังหนึ่งเจียวก็เรียกผู้รับเหมาก่อสร้างและพวกอิน-
ที่เรียดีไซน์เข้ามาออกแบบตกแต่งสถานที่ใหม่ทั้งหมด

“เราไปต่อที่โรงงานกัน หนูรู้ว่าที่นอกเมืองมีโรงงานเสื้อผ้าที่ผลิต
งานคุณภาพอยู่แห่งหนึ่งด้วยค่ะ เพียงแต่ต้องจองคิวในการสั่งผลิตก่อน”
หนึ่งเจียวตัดสินใจเสร็จสรรพก็บอกสถานที่แก่ผู้ยวนและสื่อ “แต่หนู
อยากให้คุณแม่ไปด้วย เดี่ยวเราวนไปรับท่านที่บ้านก่อนนะคะ”

**ชิงใจที่เพิ่งแต่งตัวเสร็จขึ้นมาหนึ่งที่เบาะรถด้านหลังกับหนึ่ง-
เจียวแล้ว ตอนที่ลูกสาวบอกว่าจะให้ไปดูโรงงานทำเสื้อผ้า เธอก็กว้าง
ตะลิวแล้วรีบไปเปลี่ยนเสื้อผ้า ก่อนจะออกจากบ้านโดยไม่แม้แต่จะถาม
ว่า ‘ทำไมลูกถึงไม่ไปเรียน’**

หลังจากที่ลูกสาวกลายเป็นอัจฉริยะที่สอบได้อันดับหนึ่งของ
สถาบันเหยา ชิงใจก็นับว่าลูกสาวคนนี้เติบโตแล้ว ยิ่งอีกฝ่ายมีภาระงาน
มีชื่อเสียง และมีเงินทอง เธอก็ยิ่งนับว่าลูกสาวของเธอเป็นคนมีความคิด

ก้าวหน้าและเชื่อถือได้มากพอ

เจ้าของโรงงานพร้อมกับหัวหน้าทีมผู้ดูแลไลน์ผลิตมายีนรอ
ต้อนรับกลุ่มของหญิงเจิวที่หน้าโรงงานด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

หญิงเจิวเข้าใจเบื้องหลังสภาพการณ์ของโรงงานแห่งนี้ดี แม้ว่าพวกเขาจะทำแต่ของดีมีคุณภาพ ทว่าด้วยราคาต้นทุนที่สูงทำให้ลูกค้าซึ่งต้องการกำไรมากไม่ค่อยพอใจ เลยหันไปเลือกโรงงานผลิตที่เสนอราคาต่ำๆ โดยที่ไม่ถามถึงกระทั่งคุณภาพของสินค้าที่ใช้ผลิตเลยด้วยซ้ำ

ตอนนี้ยังไม่มีกฎหมายที่ดูแลควบคุมการผลิตสินค้า แม้แต่กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคก็ยังไม่แพร่หลาย จึงทำให้พวกพ่อค้าแม่ค้าระดับล่างยังคงเหิมเกริมที่จะผลิตและขายสินค้าที่ไม่ได้คุณภาพให้แก่ผู้บริโภค หญิงเจิวลอบสายหน้าซำๆ

“คุณป้าใจครับ พวกเราเดินดูรอบโรงงานสักหน่อยดีไหมครับ”
ผู้หญิงหันไปถามซิงใจ หลังจากที่เขาเพิ่งแนะนำตัวเองและคนอื่นๆ กับเจ้าของโรงงานผลิตเสื้อผ้าแห่งนี้

ซิงใจกลับเหลือบตามองหญิงเจิวแวบหนึ่ง ครั้นเห็นลูกสาวไม่แสดงความเห็น เธอจึงตรึงตรองเล็กน้อย ก่อนจะพยักหน้าให้ผู้หญิงแนะนำตัวว่าเป็นผู้ช่วยที่ทำงานกับหญิงเจิวแบบบรรณาธิการหลาน-ลู่อลินคนนั้น

“เดินดูสักรอบก็ได้ค่ะ”

เจ้าของโรงงานกระตือรือร้นอย่างมากที่จะพาชมโรงงาน กระทั่งพาไปถึงคลังสินค้าและโกดังเก็บของที่วางผ้าหลากหลายชนิด ไปจนถึงเส้นด้ายและกระดุมที่เพิ่งทยอยนำเข้ามาจัดเก็บ ก็ถูกนำออกมาวางเรียงให้ได้ชม

กลุ่มของหญิงเจิวรู้สึกพึงพอใจมาก เมื่อได้ใบเสนอราคามาจำนวนหนึ่ง พวกเธอก็ยิ่งพอใจกับความสมเหตุสมผลของราคา และยังมีส่วนลดพิเศษที่พวกเขาพยายามเสนอเพื่อดึงดูดพวกเธอด้วย

เนื่องจากเข้าสู่เดือนที่สามแล้ว ทางโรงงานมีรายงานการผลิต

เข้ามาเพียงสามสิบเปอร์เซ็นต์เท่านั้น จึงทำให้เจ้าของโรงงานร้อนใจเกี่ยวกับเงินเดือนเดือนนี้ของพนักงาน

การมาถึงของหญิงเงี้ยวช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดในใจเขาได้แบบพอดีพอดี กระทั่งเดินมาเปิดประตูให้ซิงไฉ่ขึ้นรถด้วยสีหน้าอึมครึมใจเป็นอย่างไร

“เมื่ออยากไปที่ซุนต้ากับหนูไหมคะ” หญิงเงี้ยวหันไปถามซิงไฉ่ที่นั่งอยู่ด้านข้าง ขณะที่ผู้หญิงยกกำลังถอยรถออกจากลานจอดรถของโรงงาน

“ซุนต้า?” ซิงไฉ่ได้ยินชื่อนี้แล้วก็รีบออกทันที “บริษัทที่ทำค่ายเพลงนั่นเหรอ เมื่อคืนอาจ้าวเข้ามาคุยกับแม่แล้ว ได้ยินว่าลูกอนุญาตให้น้องเข้าไปเรียนร้องเพลงกับเรียนเต้นที่นั่นใช่ไหม”

“ที่จริงมันออกจะเข้าไปหน่อยที่หนูจะถามแม่ แต่ว่าแม่อนุญาตให้น้องทำงานในสายอาชีพนี้หรือเปล่าคะ” เพราะถ้าไม่อนุญาต เธอก็จะใช้เหตุผลนี้ในการชะลอการเปิดตัวหนึ่งจ้าว ก่อนที่เรื่องทางฝั่งสกุลจ้าวจะสามารถยึดอำนาจกลับคืนมาได้อย่างแน่นอน

แต่ซิงไฉ่แสดงออกอย่างที่เธอไม่ได้คาดหวัง

“แม้กับพ่อเคารพการตัดสินใจของพวกลูก อยากร้องก็มีความสามารถ ทั้งยังมีลูกคอยช่วยเหลือดูแลน้องอยู่ แค่นี้แม่ก็วางใจแล้ว”

“...”

“อีกอย่าง... ลูกก็ซื้อกิจการนั้นมาด้วยไม่ใช่เหรอ”

ซิงไฉ่ไม่ได้แสดงสีหน้าเหลือเชื่อหรือต่อต้านแต่อย่างใด “ล้วนเป็นงานของที่บ้าน แล้วแม่จะไม่ให้น้องชายของลูกทำงานเพื่อช่วยส่งเสริมกิจการของครอบครัวได้ยังไงกันล่ะ”

“โอเคค่ะแม่” หญิงเงี้ยวยังรู้สึกว่ามีจุดที่ทำให้เธอรู้สึกแปลกๆ “พอดีที่หนูเอ่ยถึงเรื่องนี้ ก็เพราะว่าหนูจะทำงานโฆษณาที่ร่วมมือกันระหว่างร้านขายเสื้อผ้าของแม่กับซุนต่านะคะ จึงอยากปรึกษาแม่เรื่องการดัดแปลงเสื้อผ้า และเพิ่มรูปแบบใหม่ๆ เข้าไปอีกสักหน่อย”

“หือ แม่ไม่มีปัญหาหรอกนะ ว่าแต่ลูกจะทำอะไรล่ะ” ซิงไฉ่ถามด้วยความสงสัย

หนึ่งเจียวตอบ “MV เพลงรวมศิลปินของซุนต้าคะแม่”

นอกจากนี้การถ่ายทำและการตัดต่อก็ยังต้องพึ่งพาชุดโปรแกรม AD Systems ที่จะสร้างภาพและเอฟเฟกต์ที่น่าสนใจจนต้องพลิกทั้งวงการเสื้อผ้า วงการเพลง และวงการอื่นๆ ซึ่งต้องใช้งารนำเสนอด้วยภาพเคลื่อนไหวทั้งหมด!

ใบหน้าดังงามอ่อนหวานของหนึ่งเจียวปรากฏเส้นโค้งบนริมฝีปากฉ่ำวาวสีลูกพีช แต่เพราะรอยยิ้มนั้นแลดูเจ้าเล่ห์มากเกินไป จึงทำให้คนมองรู้สึกคันยุบยิบจนอยากยื่นมือออกไปบีบแก้มสองข้าง

แต่เธอจะไม่ใช่เป็นสุขได้อย่างไร เพราะการลงแรงครั้งนี้เท่ากับเป็นการยิงปืนเพียงครั้งเดียว แต่กลับได้เหยื่อมาถึงสามตัวเลยเชียวนะ!

ตั้งแต่หนึ่งเจียวตัดสินใจจะซื้อกิจการต่อจากไหวคัง หนึ่งจ้าวก็มีที่สิงสถิตใหม่ซึ่งก็คือที่ซุนต้า เอนเตอร์เทนเมนต์

หลังจากที่จัดการเรื่องร้านขายเสื้อผ้าและโรงงานของชิงไฉแล้ว หนึ่งเจียวก็เซ็นเอกสารและปลดหนี้ของบริษัททั้งหมด พร้อมกับวางเงินทุนสำรองเอาไว้ส่วนหนึ่ง

ด้านเค่ออันฉีติดตอมว่าเธอคัดเลือกผู้ดูแลด้านการเงินเอาไว้แล้ว ด้านการจัดการภาษี การวางแผนการเงิน และบริหารจัดการบัญชีจะเป็นงานของทีมนี้

“ตอนนี้จวีเหิงถือเป็นบริษัทแม่ จากการที่เจ้าของอย่างเธอกลายเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของซุนต้า เอนเตอร์เทนเมนต์ และแบรนด์ ‘JeTWO’ ฉะนั้นพี่ขอออกความเห็นให้พวกเขาเติบโตภายใต้ปีกของจวีเหิง โดยใช้ทีมบริหารหลักของเรา และค่อยกระจายออกไปควบคุมพวกเขา แบบนี้คุณชิงไฉและคุณไหวคังจะโอเคไหม”

เค่ออันฉีโทร. ในคืนนั้น หลังจากที่เขาแยกย้ายจากพวกมูหยวนและซื้อเสื้อแล้ว

“ไม่ต้องกังวลหรอกค่ะ เพราะสิ่งที่พวกเขาสนใจก็คือการมุ่งสร้างสรรค์ผลงาน ไม่ใช่การควบคุมกิจการ” หนึ่งเจียวออกมาเย็นพุดคุย

ที่ริมระเบียง เพราะตอนนี้ในห้องรับแขกยังเต็มไปด้วยกลุ่มป่าๆ ที่ทยอยเก็บของเพื่อย้ายที่ทำงาน

“แต่ว่าตอนนี้ทั้งซุนต้า ทั้ง JeTWO ต่างก็ต้องใช้คนด่วน—”

“พี่รู้ พี่จัดการได้” เคออันฉีกล่าวตัดบท “เกาะ R ไม่ขาดแคลนแรงงานที่มีคุณภาพ แค่อีกรอบไม่นาน ทั้งหมดก็พร้อมบินกลับประเทศเดิมแล้ว และถือว่ายังดีด้วยซ้ำที่เธอขยายตำแหน่งงานที่สามารถรองรับศักยภาพและการเติบโตของพวกเขาได้ด้วย”

“พวกเขาคือชาวเหยาที่ออกไปหางานอยู่ที่ต่างประเทศเหวอะคะ”

“ใช่ มีส่วนหนึ่งเป็นลูกครึ่งและชาวต่างชาติที่รู้จักพี่” เคออันฉีไม่คิดถ่อมตนในชื่อเสียงของตนเอง จากนั้นเธอก็กล่าวหยอกเย้าด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม “แค่พวกคนในวงการธุรกิจรู้ว่าพี่ทำงานให้จวีเหิง พวกเขาก็ปักใจเชื่อไปว่าแปดสิบเปอร์เซ็นต์แล้วว่า สถานที่แห่งนี้จะต้องเจริญรุ่งเรืองภายใต้การบริหารจัดการของพี่”

หนึ่งเจียวแค้ได้ยินเสียงจากปลายสายก็ทำให้เธอยิ้มได้แล้ว “ถูกต้องที่สุด พี่ฉีเก่งที่สุดเลย พຽງนี้หนูก็กลับไปนั่งเรียนได้อย่างสบายใจแล้ว”

“...” ไม่รู้ทำไมเคออันฉีถึงได้รู้สึกไม่พอใจเท่าไรนัก อาจเป็นเพราะคนที่เธออึดวดีใส่นั้นยังสวมชุดนักเรียนอยู่ก็เป็นได้

หลังจากคุยงานกับเคออันฉีอีกพักใหญ่ หนึ่งเจียวก็ติดต่อไปหาหมู่หยวนเพื่อขอให้เขาช่วยติดต่อบริษัทตกแต่งภายในให้เข้าไปดูร้านขายเสื้อผ้าและส่งแบบมานำเสนอเธอ เธอตั้งเงื่อนไขในการตกแต่งว่าให้แล้วเสร็จภายในสองสัปดาห์ กระทั่งสายตาของเธอเบนมาเห็นกระเป๋าเดินทางของσύชื้อที่วางขีดผนังบ้าน เธอก็นึกถึงบ้านใหม่ที่เธอต้องรีบให้ครอบครัวย้ายเข้าไปอยู่ในเร็ววัน จึงขอให้หมู่หยวนเพิ่มงานพวกเขาโดยให้เข้าไปตกแต่งบ้านใหม่หลังนั้นด้วย

พอเธอบอกเรื่องบ้านใหม่แก่σύชื้อกับชิงไฉ ในคราแรกนั้นหนึ่งเจียวนึกว่าพวกเขาจะต่อต้านก่อน แต่เรื่องกลับพลิกโผ เพราะพวกเขารู้เรื่องนี้จากคำบอกเล่าของหนึ่งจ้าวแล้ว

“ครั้งก่อนพวกคนสกุลฟานบุกมาบ้านเรา พ่อเองก็กำลังคิดอยู่เลย

ว่าในชุมชนนี้แทบหาความปลอดภัยไม่ได้ อีกอย่าง... ครอบครัวของเราที่ได้ครอบครองทรัพย์สินก้อนใหญ่เอาไว้ในมือ ก็กำลังจะกลายเป็นเป้าหมายของพวกคนไม่ดีด้วย”

ซึ่งไฉเองก็พยักหน้า “เรื่องที่แม่กำลังมีร้านขายเสื้อผ้าเป็นของตัวเอง ก็เริ่มเป็นที่รับรู้ของคนแถวนี้แล้ว อีกไม่นานจะต้องดึงดูดพวกอันธพาลในชุมชนให้มาข่มขู่เอาทรัพย์สินของพวกเราด้วยแน่ๆ”

เขายังคงมีอิทธิพลมีดอย่างแก๊งอันธพาล มาเฟีย และกลุ่มของผู้ที่เรียกตัวเองว่า ‘ศิษย์สำนัก XXX’ แจกเช่นเหยาในยุคโบราณ คอยควบคุมและเก็บส่วยตามร้านค้าเล็กๆ ในชุมชน หรือครอบครองดูแลถนนแต่ละสาย

สกุลพานมีเส้นสายและสร้างกลุ่มอันธพาลเอาไว้รีดเงินจากร้านค้าต่างๆ แถวนี้เช่นกัน เพราะพวกเขามีอาคารและร้านค้าอยู่ในครอบครองตรงถนนใกล้ๆ นี้ ตอนที่ยังทำงานอยู่กับหลังกลาง เธอจึงมีโอกาสได้เห็นร้านค้าอื่นๆ ที่ไม่มีปัญญาจ่ายส่วยจนต้องลงเอยด้วยการเจ็บตัว หรือข้าวของในร้านเสียหายมากมาย

หนึ่งเจียวเข้าใจความคิดของซึ่งไฉดี นี่จึงเป็นอีกสาเหตุที่เธอมองหาร้านค้าที่ตั้งอยู่ตรงศูนย์กลางของเมืองหลวง เพราะบริเวณนั้นเป็นสถานที่ที่มีผู้พิทักษ์สันติราษฎร์มากที่สุดนั่นเอง

เมื่อคนในบ้านเข้าใจ หนึ่งเจียวก็ชักอยากจะทำถึงสกุลจ้าวและราชวงศ์เหยาเช่นกัน

“คุณคะ ถ้าตอนเปิดร้านใหม่ คุณคิดว่าฉันจะตื่นเต้นจนเป็นลมเลยหรือเปล่า” ซึ่งไฉฉีกยิ้มหน้าบานพลางเขย่าแขนσύ่ยซื่อราวกับเด็กที่กำลังจะได้ของเล่นใหม่

นัยน์ตาของσύ่ยซื่อที่ฉายแววเคร่งเครียดพลันเปลี่ยนเป็นสายตารักใคร่

“นั่นคุณต้องกินข้าวเยอะๆ ไม่ใช่ตื่นเต้นจนพานกินข้าวไม่ลงไปเสียได้ ไม่อย่างนั้นคุณจะรู้สึกทรมานมาก เหมือนกับวันที่พวกเราแอบไปจดทะเบียนสมรสกันยังไงล่ะ”

มือของหญิงเงี้ยวที่กำลังลูบภาพถ่ายของจ้าวผิงซัวกับเงินหนานตง อยู่ในกระเป๋าเสื้อคลุมนั้น จำต้องปล่อยมันเอาไว้ก่อน

อย่างแรกเธอต้องฝึกให้ซิงไฉ่มีจิตใจที่มั่นคงกว่านี้ รวมไปถึง...

หญิงเงี้ยวหรีตตามองท่วงท่าการลู่กึ่งของซิงไฉ่แล้วก็จำต้องคิดตาม

‘ก่อนที่ความจริงจะเปิดเผย ฉันอาจต้องจัดการขัดเกลาลองค์หญิงของเหยาคคนนี้ก่อน เพื่อที่อีกฝ่ายจะได้รับมือกับสายตาของคนทั้งเหยา... หรืออาจจะเป็นสายตาของคนทั้งโลกที่จ้องมายังผู้สืบสายเลือดศักดิ์สิทธิ์นี้’

ตอนนี้สิ่งที่พวกเขาสองคนรู้ มีเพียงซิงไฉ่ไม่ใช่ลูกสาวของฟานเกาอิง และการที่สกุลฟานทำธุรกิจมีดีก็เป็นภัยคุกคามหลังจากที่ซิงไฉ่ลุกขึ้นมาต่อต้าน อีกทั้งซิงไฉ่ก็ประกาศแยกตัวออกมาโดยไม่คิดนับญาติกันอีกต่อไป

หลายวันถัดมา แบบการตกแต่งร้านและบ้านก็ได้รับการไหวต

จากคนในครอบครัว แต่ด้วยความเร่งด่วนที่คนในครอบครัวต้องการย้ายออกไปจากที่นี่ ก็เป็นสาเหตุให้หญิงเงี้ยวตัดสินใจเพิ่มเงินให้ทีมก่อสร้างเพื่อขอให้เขาช่วยเร่งงานให้เสร็จเร็วขึ้นจากเดิมต้องใช้เวลาหนึ่งเดือนเป็นครึ่งเดือน

ภายในบ้านที่เคยว่างเปล่า ตอนนี้ได้ติดตั้งวอลล์เปเปอร์และประดับเฟอร์นิเจอร์พร้อมใช้ ยกเว้นเพียงห้องใต้ดินที่บุผนังเก็บเสียงซึ่งใช้เป็นห้องซ้อมดนตรีและห้องตัดต่อเสียง

“บ้านใหญ่ขนาดนี้ แม่จะดูแลไหวไหมเนี่ย” ซิงไฉ่ที่เพิ่งลงจากรถมองสวนหน้าบ้านด้วยความหนักใจ

ทว่าเธอก็กังวลได้ไม่นานนัก เมื่อประตูบ้านถูกเปิด ก็มีหญิงสาวคนหนึ่งเดินออกมาด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“สวัสดิ์คะ ดิฉันกำลังรอทุกคนอยู่เลย”

“เอ? พี่ฉี” หญิงเงี้ยวร้องทักอย่างแปลกใจ “พี่มาที่เหยาดังแต่เมื่อไหร่คะเนี่ย”

“เมื่อวานนี้เอง พี่มาพร้อมกับพนักงานที่ทำสัญญาทำงานในชุดดำกับ JeTWO แล้วก็ยังพาผู้ดูแลบ้านมาอีกสี่คนด้วย” เคออันฉีกล่าวจบก็มีคนสี่คนเดินมาด้านหลัง เป็นพ่อแม่ลูกสาวและลูกชายที่เคยอพยพไปทำงานและอยู่อาศัยที่เกาะ R

พวกเขาทั้งสี่มองมาที่หญิงเจียวด้วยความเคารพปนซาบซึ้ง เพราะทราบประวัติคร่าวๆ ของเจ้านายทั้งสี่ตอนที่เดินทางกลับประเทศโดยเฉพาะคุณหนูหนึ่งเจียวที่เป็นเจ้านายตัวจริง ซึ่งอยู่เบื้องหลังการจ้างงานทุกคน ทั้งยังช่วยพาพวกเขาทุกคนกลับมาถึง ‘บ้านที่แท้จริง’ อีกด้วย

หญิงเจียวแนะนำตัวเองกับคนในบ้าน และให้พวกเขาช่วยยกกระเป๋าเดินทางของทุกคนเข้าไปข้างใน

เมื่อเข้ามาในบ้าน ทุกคนยกเว้นหญิงเจียวก็ตื่นตะลึง จากที่เคยใช้ชีวิตสมถะเมื่อมาเห็นการตกแต่งภายในบ้านที่ดูมีระดับและหรูหราก็ชวนให้รู้สึกเก๋ไก๋เงินอยู่บ้าง

เคออันฉีเห็นดังนั้นก็เอ่ยขึ้น “เดี๋ยวก็ชินคะ ไม่ต้องห่วง”

ไม่นานทุกคนก็เคยชิน เพียงแต่ว่าในบ้านไม่ได้มีเพียงคนในครอบครัว ก็เลยทำให้ซึ่งใจซึ่งเคยชินกับการดูแลบ้านเองทุกอย่างนั้น ยังไม่ยินยอมให้ผู้ดูแลบ้านจัดการงานแทน

สุดท้ายพอชิงใจที่เป็นเจ้าของร้านขายเสื้อผ้าได้เวลาออกไปทำงานนอกบ้าน ในที่สุดเธอก็ไม่มีเรี่ยวแรงจะทำงานบ้าน และยอมให้ผู้ดูแลบ้านจัดการงานทั้งหมดในอีกสองสัปดาห์ต่อมา

หญิงเจียวเปิดประตูห้องนอนพร้อมกับหญิงจ้าว เธอกวาดตามองชุดนักเรียนของพูซังหมินแล้วก็รู้สึกอยากโถมหน้าน้องชายอีกครั้ง “น้องไม่คิดจะย้ายไปสถาบันเหยาจริงๆ นะหรือ”

หญิงจ้าวส่ายหน้าอย่างหนักแน่น “ผมสัญญากับพวกเพื่อนๆ ว่า จะเรียนจบไปด้วยกัน แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ... ปีนี้เป็นปีสุดท้ายของชั้นมัธยมต้นแล้ว พี่ให้ผมอยู่ที่พูซังหมินต่อไปมันจะง่ายกับผมมากกว่า”

“ก็ได้” หญิงเจียวยอมถอยก่อนจะกล่าวต่อ “ถ้าเพื่อนๆ ของน้อง

อยากจะเข้าสถาบันเหยาด้วย ก็มาบอกพี่ พี่จะได้เตรียมเนื้อหาดีกว่าก่อน
สอบเข้าเพิ่มอีกหลายๆ ชุด”

“ขอบคุณครับพี่” หนึ่งจ้าวกล่าวก่อนจะเขยร้อยยิ้มกว้าง ทำเอา
หนึ่งเจียวพลอยรู้สึกเจริญหูเจริญตา เมื่อได้ชื่นชมสิ่งสวยงามๆ ในระยะ
ใกล้ถึงเพียงนี้

หนึ่งเจียวกับหนึ่งจ้าวเดินลงมาจากชั้นสอง ก็เห็นพวกผู้ใหญ่ นั่งรอ
อยู่ตรงโต๊ะอาหารแล้ว ป้าติงกับพี่จี สองแม่ลูกวางช้อนล้อมลงแล้วก้ม
ศีรษะด้วยความเคารพ ก่อนจะผละออกไปเพราะรู้ว่าเจ้านายไม่ค่อยชอบ
ให้อยู่ปรนนิบัติหรือถูกจับจ้อง

หนึ่งเจียวเดินมาจับจ้องที่นั่งว่าง ก่อนที่สายตาจะเบนไปเห็นผู้ดูแล
อย่างลุไปกับพี่โจ ที่ช่วยกันรดน้ำต้นไม้อยู่ในสวนหลังบ้าน

“หือ วันนี้พ่อไม่ให้ลุไปหรือพี่โจขับรถไปส่งพวกหนูหะคะ”

อยู่ซื่อที่นั่งตรงหัวโต๊ะยกถ้วยกาแฟขึ้นดื่ม ก่อนวางลงทันทีหลังจาก
ที่ลูกสาวถามคำถามเดิมๆ

“พ่อขับรถเป็นแล้ว จะให้คนอื่นขับให้ทำไมล่ะ ส่วนรถอีกคันก็ทิ้ง
เอาไว้ให้ลุไปขับ เพื่อว่าป้าติงจะต้องการซื้อของเข้าบ้าน แบบนั้นดีกว่า
ใหม่ลุ”

หนึ่งเจียวยกมูมปากนิดๆ เมื่ออีกฝ่ายรู้สึกว่เธอใช้เงินสิ้นเปลือง
มากที่ซื้อ ‘รถมือสอง’ มาให้พ่อแม่คนละคัน

...แต่หารู้ใหม่วา แม้รถพวกนั้นจะแปะป้ายมือสองและส่งตรงมาจาก
เกาะ R แต่แทบไม่สึกหรอใดๆ เลย และในอาหก็ตรวจสอบแล้วว่า
คนที่ดูแลเรื่องการนำเข้ารถก็คือคริส... หรือเว่ยคุน ซึ่งเป็นผู้ช่วยข้างกาย
คนหนึ่งของดยุกคิงส์ตัน ฉะนั้นมีหรือที่มันจะเป็นของมือสองจริงๆ ตาม
เอกสารที่ถูกส่งมาพร้อมกระบรถ

สมัยนี้รถยนต์ยังมีไม่มาก เพราะต้องนำเข้มาจากประเทศเพื่อน
บ้าน และประเทศเหยากก็ยังไม่ม้ศักยภาพมากพอที่จะผลิตรถยนต์ แม้ว่า
จะมีทรัพยากรและกำลังคนมหาศาล จนนานาชาติต่างก็ต้องการครอบ
ครองเหยาอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน

แต่เพราะรถยนต์มือหนึ่งมีราคาแพงมาก และเป็นที่ต้องการสูงมากของคนในประเทศ คนส่วนใหญ่จึงหันไปมองหารถมือสองซึ่งมีราคาถูกกว่ากันมาก แม้แต่คนรวยบางกลุ่มก็ยังซื้อรถมือสองยี่ห้อดังมาขับอวดแทนที่จะซื้อรถมือหนึ่ง

พอหนังเจียวได้ยินว่าวันนี้เค่ออันฉีจะไปที่ JeTWO แทนซุนต้า ทั้งที่เมื่อวานเธอแสดงออกถึงความไม่มั่นใจในเรื่องของการผลักดันสินค้าอย่าง ‘กลุ่มนักแสดง’ รุ่นแรกที่เรียนจบมาหมาดๆ ว่าพวกเขาจะสามารถทำเงินได้ถึงเป้าหรือไม่

นึกถึงเรื่องนี้แล้ว หนังเจียวก็หันไปถามแกมหยอกเย้าอีกฝ่ายที่นั่งอยู่เบื้องๆ กับที่นั่งของเธอ “พีฉี วันนี้ไปทำงานที่ JeTWO เหมอคะ หนูนึกว่าช่วงครึ่งปีนี้พีฉีจะไม่ละสายตาไปจากซุนต้าเสียอีก”

ทุกสายตาดูบโตะจึงเบนไปมองเค่ออันฉี

เดิมเค่ออันฉีพักอยู่ที่โรงแรมใกล้ๆ นี้ แต่ทุกๆ เช้ามีดเธอจะขับรถมารอรับส่งครอบครัวสกุลเจียนไปทำงานหรือไปโรงเรียนบ่อยๆ จนเริ่มสนิทสนมกับครอบครัวสกุลเจียนมากขึ้น ทำให้ซึ่งไฉรบร่ำไห้ให้เค่ออันฉีมานอนค้างที่บ้านแทนการพักที่โรงแรม

เค่ออันฉีที่กำลังเคี้ยวขนมปังบั้งอยู่ต้องรีบกลืนลงคอ “วันนี้คุณไหวคังเองก็จะเข้าไปที่นั่นด้วย พร้อมกับพาพวกเด็กๆ ศิลปินที่จะเป็นแบบถ่ายเสื้อผ้าเข้าไปลองชุดกันที่นั่นนะ”

“อ้อ” เธอตอบออกมาสั้นๆ ก่อนจะหันไปจดจ่อกับอาหารเข้าแบบง่ายๆ ฝ่ามือป้าติงที่วางอยู่บนโตะ

เค่ออันฉีเห็นหนังเจียวหมดความสนใจแล้ว ก็อดไม่ได้ที่จะถามขึ้น “ไม่มาด้วยกันหรือ”

“ไม่ค่ะ หนูเคยเห็นพวกเขาแล้ว” เพราะเธอเป็นคนคัดเลือกเองทั้งหมด

“แผนงานการฟอร์มวงและปั้นศิลปินเดี่ยวถูกวางไว้ยาวถึงสองปีแล้ว จากนั้นคนที่ต้องทำงานตามคำสั่งที่ได้รับมอบหมายก็คือ มืออาชีพในการปั้นศิลปินอย่างลุงไหวคังนั่นแหละค่ะ”

หนึ่งจ้าวที่ใช้ส้อมจิ้มไส้กรอกชิ้นมาจากจานแอบชะงักเล็กน้อย
สองปี... ภายในสองปีนี้พี่สาวก็ไม่ทำแผนงานเพื่อผลักดันเขาเช่น
กัน ด้วยเหตุที่ว่าเขายังเป็นเด็กใหม่ที่ไม่ได้รับการฝึกซ้อมเหมือนพวก
ที่ฝึกซ้อมนั้น

ส้อมในมือของหนึ่งจ้าวเคลื่อนมาที่ริมฝีปากอย่างเหม่อลอย ก่อน
ที่จะกัดปลายส้อมที่ว่างเปล่าในปาก

หนึ่งเงี้ยวมองมาทางเขา “เมื่อไหร่จะอะไรนะ”

“เปล่านี้” เขาตอบออกพร้อมทั้งแสดงท่าทางการเคี้ยวอาหาร
อย่างมีรสชาติ ขณะที่นึกว่าตนโชคดีที่คลาสการแสดงก่อนหน้านี้คือแสดง
การกิน ‘อาหารลม’ อย่างไม่รู้สึกรอช้ามากมาย

ผู้เป็นพี่สาวเล็กคิ้วเล็กน้อย ก่อนจะเลื่อนสายตาลงมองไส้กรอก
บนจานอาหารของเขา

“พี่เพิ่งรู้ว่าป่าดิงไม่ได้ให้ไส้กรอกเท่ากันอย่างที่ป่าเขาเคยบอก”
เอ่ยจบดวงตาของหนึ่งเงี้ยวก็พราวระยับขึ้นมาเล็กน้อย

ป่าดิงที่ยื่นหลวมอยู่ใกล้ประตูห้องครัวแสดงสีหน้าประหนึ่งว่า
ถูกใส่ร้ายโดยไม่มีใครเห็น

หนึ่งจ้าวไม่อาจจดจ่ออยู่กับการกล่าวโอวาทของคุณครู
ประจำชั้น ที่พยายามเอ่ยปลุกใจเด็กๆ ในชั้นเรียนเรื่องการสอบเข้า
ที่จริงไม่ได้มีเพียงเขา แต่ยังมีต้าเถาและคนอื่นๆ ที่นั่งจับกลุ่มกัน
ด้วย

ทั้งห้าคนอยากใช้เวลาเดินไวกว่านี้ เพราะวันแรกของการเปิดเทอม
ไม่มีอะไรที่น่าตื่นเต้นเลยสักนิด

“น่าอิจฉาพวกพี่หมิงจู่จ๋งเลยนะ มีโอกาสไปแคสตีบภาพยนตร์
ที่เจ้เงี้ยวเขียนด้วย” ต้าเถาบ่นงึมง่าไม่หยุด หลังจากที่หลายวันก่อนมี
การประชุมในคลาสรวมว่ามีศิลปินฝึกหัดเกรด A คนไหนที่จะเลื่อนระดับ
ไปสู่การเรียนจบภาคฝึกหัดเสียที่

มีเด็กฝึกเกรด A เพียงห้าคนและเกรด B เก้าคนเท่านั้นที่นอกจาก

ผ่านชั้นเรียนขับร้องและเต้น ในสิบสี่คนนั้นก็ผู้ที่มีพรสวรรค์ด้านการแสดงเพียงคนเดียว ที่บริษัทส่งไปแคสต์ยังกองถ่ายของผู้กำกับไฉรู่!

ได้ยินมาว่าผู้กำกับไฉรู่ถึงกับเชื้อเชิญเจ้าของบทประพันธ์หรือหนึ่งเฉียวให้ไปร่วมเป็นกรรมการตัดสินพิเศษด้วย เรียกได้ว่าโคตรตาที่พี่หมิงจู่ได้ไปแคสต์บทนั้นก็มาจากบารมีของหนึ่งเฉียวด้วยเช่นกัน

ถึงเขาจะไม่ได้สนใจการแสดง แต่... ก็รู้สึกใจร้อนขึ้นมานิดหน่อย บ่นไปไม่ทันไร ต้าเถาก็ถูกเพื่อนสนิทอย่างหนึ่งจ้าวตบหัว โชคดีที่ยังอยู่ในช่วงเปลี่ยนคาบเรียน ไม่เช่นนั้นต้องถูกทำโทษให้ไปยืนหน้าชั้นเรียน ‘อีกครั้ง’ แล้วละ

“เฮ้ย ถ้าหัวฉันหลุด ใครจะช่วยแก้เรียงเรียงเสียดเบสวะ”

“ก็ยังไม่หลุดไม่ใช่หรอ”

หนึ่งจ้าวแสดงท่าที่ไม่ยี่หระก็จริง แต่สายตาของเขานั้นแฝงแววตักเตือน จนทำให้ต้าเถาหุบปากทันที

“นายจะให้ใครรู้ไม่ได้นะ ยิ่งแถมนี้มีพวกคนขับประจบสกุลฟานอยู่ด้วย”

“อา... โทษที”

ต้าเถากล่าวเสียงอ่อน ก่อนจะเปลี่ยนท่าทางจากลูกศิษย์มาเป็นเกาศีรษะแทน

พักกลางวัน พวกเด็กหนุ่มก็รีบไปชุมนุมสนุกสนานอยู่ในห้องดนตรี เนื่องจากสองคนในนั้นเป็นกรรมการดูแลห้อง

“นี่ๆ แก่ไม่คิดที่จะไปแคสต์บ้างหรอ ที่จริงครูฝึกสอนการแสดงเองก็เอ่ยปากชมแกว่ามีพรสวรรค์เหมือนกันนี่” ต้าเถาที่หุบปากมานานถึงสองคาบในที่สุดก็โผล่เรื่องที่สงสัยออกมา

เพื่อนคนอื่นก็เอ้ออตาม “ใช่ จำได้ว่าบทขององค์ชายซินหลิงนั้นมีอยู่สองบท บทในวัยเด็กกับบนตอนโต ใบบทอนเด็กเนี่ยก็มีการประกาศแคสต์ตั้งออกมาเหมือนกันนี่นา”

“อ้อ ครูฝึกเองก็บอกว่าจะเสียตายที่อาจ้าวมาเรียนซ้ำไปหน่อย...”

“ก็เป็นส่วนหนึ่ง เพราะฉันเองก็ยังไม่เห็นเหตุการณ์นั้น” หนึ่งจ้าวเอ่ยชัด เพราะเรื่องนี้เขาคุยกับพี่สาวแล้ว

หนึ่งเจ็วแสดงออกอย่างชัดเจนว่า ภายในสองปีเขาไม่สามารถอยู่บนหน้าจอโทรทัศน์ หรือบนเวทีใดๆ ได้ ตอนนั้นเขาไม่ได้แย่งออกไปและไม่กล้าแย้งด้วย เขาเรียนการแสดงเพียงเวลาสั้นๆ และบทเรียนสำคัญก็คือการแสดงออกทางสายตา...

ดวงตาของหนึ่งเจ็วในตอนนั้นฉายแววเคร่งเครียดปนกับความหวาดเกรง และแฝงความลึกลับด้วย

พี่สาวของเขาเน้นย้ำอยู่ที่สองปี... สองปีในการเตรียมการฝึกฝนที่จริงก็นับว่าเร็วมากจริงๆ

หนึ่งจ้าวตกอยู่ในวงวิสัยทัศน์ ช่วงที่เพื่อนๆ เปลี่ยนหัวข้อไปเรื่องอื่นที่เกี่ยวข้องกับวงดนตรีแล้ว และช่วงเวลานั้นเองที่เขาพาลันรู้ลึกว่ากระเป๋ากางเกงสั้น เนื่องจากมีคนโทร. เข้ามาพอดี

เขาหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา แต่ไม่ทันได้กดรับสายก็เพราะชื่อบนหน้าจอที่แสดงขึ้นมา

‘ลุงไฉ่รู่ย’

ชื่อนี้ทำให้หัวใจของเขาเกิดการกระตุกอย่างหนัก

“อาจ้าว เธอพักกลางวันอยู่ใช่ไหม” ปลายสายถามขึ้นทันทีที่หนึ่งจ้าวกดรับ

หนึ่งจ้าวเผลอพยักหน้าก่อนจะตอบเสียงเรียบ “ใช่ครับ ผมเพิ่งพักได้สักพักเอง”

“แสดงว่าคุณได้สินะ”

“ครับ คุณลุง มีอะไรหรือเปล่าครับ”

ปลายสายเงิบไปครู่หนึ่ง แต่ความคิดของหนึ่งจ้าวกลับเตลิดไปไกลแล้ว

ยากมากที่เขาต้องพยายามรักษาสีหน้าเรียบเฉย เพราะเวลานี้เพื่อนๆ หันกลับมาสนใจเขา และเขาก็ไม่ยาก ‘หน้าแตก’

“อ้อ พอดีว่าฉันอยากจะ...”

“...”

“...ถามเธอรว่า ‘เธอสนใจจะมาแคสท์บทชินหลังในวัยเด็ก’ หรือเปล่า”